

СЪЩЕСТВАТА НА МРАКА

В малкото градче Брейнстоун, щата Оклахома, с население към двеста хиляди души живееше семейство Фортън, което от десетилетия грижливо пазеше мистериозна тайна около рода си. Обитаваха едно обикновено местенце до близката гора, което не се отличаваше с нищо особено и където нищо интересно не се случваше.

Когато някоя клюка плъзнеше сред гражданите на Брейнстоун, тя веднага стигаше и до тях. Обикновено се разпространяваше бързо и за известно време се превръщаше в централната тема на разговор. Дори сама по себе си да не представляваше нещо особено, клюката стигаше до всеки в градчето като заразната ебола по африканските земи.

Спокойно, без престъпления и скандали градче. А всъщност... беше пълно с дрогирани непълнолетни. За техните дилъри училищата бяха като втори дом – както и за пияници, графити артисти или безработни и обеднели хорица, ровещи из боклукчийските кофи в търсене на остатъци от храна и скъсани одеала, на които биха могли да поспят.

Есента настъпваше и на широколистните дръвчета по тротоарите и дворовете листата бавно окапваха в очакване на зимата. Градусите на термометрите отчитаха необичайно високи температури като за последните дни на отминаващото лято и началото на третия годишен сезон.

Фамилия Фортън, върху която фокусираме вниманието си, живееше тук от много лета и се радваше на уважение сред общността на Брейнстоун. Говореха за нея, но не обсъждаха нейното имуществено състояние или наследства. Фортън нямаха кой знае какви високи доходи, но годишният им все пак надвишаваше средния за страната. Бяха известни по-скоро с предците си – те винаги бяха заемали важно място начело на елита на града, но не заради финансовото си състояние, а с дейностите и приносите им в полза на обществото.

Семейството имаше дъщеря – пример на дете за подражание. Те, както стана ясно, не можеха да се похвалят с инвестиции, имоти или яхти, с които да се перчат, но определено можеха да се гордеят с начина, по който възпитаваха децата си и го предаваха по традиция на следващите поколения. Детето им Лиса беше умно, ерудирано и послушно момиче, доколкото ѝ позволяваха времето, в което растеше, и заобикалящата я среда. Беше различна от връстниците си, а и със съучениците си не бе на една вълна. Предвид малкото приятели, с които общуваше – само с двама, досущ като нея, – смяташе, че от повече натрапници и паразити в живота си не се нуждае.

Беше краят на учебната година и мъчението, на което беше подложена – пет дни в седмицата, девет месеца годишно и средно по тридесет и два часа седмично, – беше почти към своя край. Изпитите, които трябваше да държи, я изтощиха. Учене до късно и взирание в учебника, докато не го наизусти. Даде най-доброто от себе си, за да си изкара изпитите – с желаните най-вече от родителите и учителите ѝ високи оценки, които да оправдаят нейните неимоверни усилия.

Сигурно беше голяма изненада за някои, че тя учеше в най-престижното училище в града при положение, че не е от богаташко семейство. Но в Брейнстоун не всичко се купуваше с пари – поне в този град добро образование можеше да се заслужи с много труд и старание. След като вече не се тормозеше от продължителните занимания с уроци, тя справедливо се отдаде на заслужена почивка.

Плановете на майка ѝ Мелиса и баща ѝ Джон обаче да я пратят на обучителен курс за оцеляване в планината бяха в сила. Идеята им беше хрумнала спонтанно, докато си говореха в хола една вечер, когато момиченцето им беше отишло на кино. Замисленото от родителите обучение не се понрави много на тийнейджърката. Реши да покани приятелите си да дойдат, та заедно да си прекарат страхотно, но те ѝ отказаха. Нямаха желание да споделят с нея живот сред природата. Натъжи се, че ще остане сама, без познати. Беше сигурна, че с приятели ще си изкара по-забавно, а вместо това вероятно щеше да бъде самотна.

Една вечер, в късните часове на нощта, 15-годишната ученичка Лиса водеше продължителен разговор с най-добрите си приятели. Обсъждаше какво ще правят, след като се върне. Но и пак опита да ги склони да дойдат с нея. След продължилия два часа разговор им беше обидена – никой не се нави да тръгне с нея. Все пак ще ѝ се наложи да ходи на този лагер в планината за оцеляване без тяхната подкрепа. Решение не нейно, а на родителите ѝ, с което не може да се пребори. Нямаше избор, трябваше да се примири с реалността и да замине сама. Лиса осъзнаваше, че има нужда от компания, за да не прекара времето уединена, чувствайки се прецакана. Вероятно щеше да умре от скука на такъв лагер. Но знаеше ли всъщност някой какво щеше да се случи там?

Денят на заминаване настъпи и рано сутринта Лиса проверяваше за последно багажа си, преди автобусът да дойде да я вземе. Родителите ѝ се сбогуваха с нея подobaващо – целунаха я по челото, пожелаха ѝ приятно пътуване и на добър час. Три минути преди уречения час на пристигане на автобуса тя излезе да чака на улицата. Като по часовник автобусът пристигна. Шофьорът слезе да сложи куфарите ѝ в багажното. След като ги

нареди при другите, кавалерски ѝ даде път. Тя се качи по стъпалата и още от влизането беше залята с въпроси от инструктора. Отговори набързо, намери си свободно място на първите редове и се настани удобно. Веднага си намести слушалките в ушите, за да не чува говора на пътниците, разположени на седалките около нея. Музиката я държеше да не потъне в сладки сънища, тъй като не искаше да заспива в автобуса. Беше 7:30, а Лиса не бе сред любителите на кафе.

След като пътуваха четири часа, те най-накрая стигнаха до местоназначението. Нямаше нищо необичайно, което да буди изненада и си струва да бъде отбелязано. Когато всички слязоха от автобуса, организаторът наду свирката си – знак, че им дава половин час, в който те трябва да вземат ключа от рецепцията, да се настанят по стаите, да си разопаковат багажа, да се преоблекат в планинските екипи и да дойдат в закусвалнята на хотела.

Лиса си падаше малко флегма и си знаеше, че няма да успее да се справи с времето, с което разполага. Затова се обърна с молба към съквартирантките си да съобщят на водача, че ще закъснее. Тя се появи последна, без да се извини за забавянето, но с вдигната глава и с лъчезарна усмивка. Това създаде впечатление за нахакано момиче без задръжки, което не се засяга от хорското мнение. Всъщност тя не беше такава.

– Слушайте внимателно – плесна с ръце отговорникът. – Моля за вашето внимание. Всички вие сте тук, за да се научите да се оправяте в кризисна ситуация в гората. През следващите осем седмици ще ви запознаем отблизо с възможни ситуации, в които можете да попаднете. Ако имате някакви въпроси, обръщайте се към мен. А сега нека не губим повече време и се запътим към изхода – чака ни първият излет.

Лиса грабна планинската си раница с катинари по нея и термос за вода, сложен отзад в отделението. На излизане от базата помощникът на водача раздаде на всеки план-програма. Бяха длъжни да знаят какви занимания ще се провеждат всеки ден. Беше 12:20 и по разписание имаха групов обяд след четиридесет минути на поляна „Снейк”. Отговорникът на групата ги поведе натам.

На връщане от разходката им в планината вече се беше стъмнило до такава степен, че беше невъзможно човек да види дали някой крачи до него. Въпреки това Лиса съзря в по-предните редове силуета на едно момче, облечено доста леко, като се има предвид времето. То беше с нахлузена качулка на главата. Изобщо не потрепваше от студа, влагата, мокрите дрехи и студения порив на прииждащия вятър, който проникваше в широките му панталони. Лиса се провря напред, настигна го и се опита да му се представи, но той някак даде да се разбере, че няма намерение да разговаря

с нея в този момент. Това обаче не накара дръзкото момиче да се откаже – щеше да пробва отново на следващия ден.

Всички си отидоха по стайте и се приготвиха за сън. През нощта Лиса се събуди внезапно. Навярно беше сънувала някакъв кошмар или просто се беше наспала? Реши да се възползва от часовете, оставащи ѝ до съмване и задължителното ранно ставане в лагера, за да осмисли случилото се през изминалия първи ден там. Несъмнено най-много я впечатли срещата със загадъчното момче по време на излета. Установи, че мисли за него. Затова бариерата, която той издигна между тях, трябваше да бъде премахната.

На следващия ден Лиса беше нахъсана и обнадеждена, че ще успее да пробие стената от недостъпност, която това момче беше издигнало около себе си. Тя дори и за секунда не бе спряла да мисли за него. Сякаш я беше омаял.

На закуска Лиса, щом го видя, бързешком взе пълния си поднос и се затича към масата му, внимавайки да не падне или пък да не се сблъска с някого. Седна до него, а той изпсуфтя и се отдръпна малко встрани. Лиса не се впечатли от реакцията му, след като те не се познаваха, но го засипа с много въпроси. За нейно голямо съжаление не получи очакваните отговори. Той дори ѝ поиска обяснения – защо го разпитва така настойчиво? Лиса се просълзи леко. Подхвърли, че иска просто да го опознае, стига и той да пожелае. Сълзите подействаха и той започна да я успокоява. Тогава Лиса му заяви ясно, че недоумява на какво се дължи гадното му поведение, какво му е сторил, че не иска да говори с нея. После изтри сълзите от очите си и го загледа.

– Здравей! – каза непознатият. – Знаеш ли, не ме бива особено да се държа нормално, когато съм около хора. Най-ужасното е, че ако наоколо кръжат момичета, си мисля, че ще се изложи пред тях, и само ще ги отвратя.

– Ами тогава не си хаби времето с мен, ако наистина не искаш да го правиш – спокойно отговори Лиса.

– Виж, само защото не изглеждам като манекен или пък не свалям всички готини момичета в даскало, тъй като не съм капитанът на баскетболния отбор, не означава, че не съм интересен. Повярвай ми не искам хората да ме взимат за някакъв странен особняк, а за някого досущ като тях. Въпреки че и аз се променям, аз пак съм си аз, но и си живея както си знам. Разбираш ли? – попита той.

– Напълно те разбирам. И на мен ми се е случвало понякога да не разговарям с никого и да остана сама, затворена в себе си. Обществото изритва и зарязва по-различните, неразбраните, недооценените, недоказалите се. Би ли ми казал как се казваш, откъде си, какво е твоето

семејство? – полубопитства Лиса, която изгаряше от нетърпение той да започне да говори за себе си.

– Името ми е Роналд Олдън, но приятелите ме наричат само Рони. Както ти е направило впечатление, съм особняк. Баща ми Ричард си пада строг тип, а майка ми Лейла е пълната му противоположност. Тя мисли, че на годините, на които съм, вече съм зрял и отговорен за действията си.

След куп комплименти, с които Роналд я отрупа, стана ясно, че и той всъщност иска срещите им да продължат. Лиса се поуспокои – все пак имаше изгледи да си прекара добре. Разполагаха поне с определеното време, докато траеше лагерът. И те прекарваха дните там заедно. Общуването им се отрази добре: промени някои от лошите им навици, станаха по-искрени един с друг, по-всеотдайни и готови всеки един момент да си ударят по едно рамо. За съжаление времето, в което бяха неразделни, се изниза прекалено бързо и младият вампир Роналд (да, той беше вампир!) усещаше, че е време да изпълни дълга си. Предстоеше му неприятен разговор с Лиса, но трябваше да го проведе така, че по никакъв начин да не я засегне. Тя изобщо и не подозираше какъв всъщност е той!

Един ден, малко преди поредния им излет в планината и последния ден от лагера, Роналд започна да говори на Лиса с назидателен тон, сякаш беше неин родител, и ѝ внуши да забрави за всеки техен разговор, целувка, разходка, допир, приятен и интимен момент. Това беше сбогуването на Роналд. Лиса стана царица на неговото сърце, но той беше наясно, че раздялата им е най-доброто решение и за двама им.

Две години по-късно фамилия Олдън се премести в Брейнстоун и записаха сина си в най-елитното учебно заведение в града – в него учеше и Лиса. Установиха се в покрайнините на градчето, близо до гората. Още на следващия ден – много ветровит, мъглив и с надвиснали огромни тъмни облаци над града, младият вампир се натъкна на познато лице. Лиса не го заговори, както се очакваше, тъй като нямаше представа кой е той. Това го влудяваше, но знаеше, че така е най-добре.

Още на първия учебен ден Кларис Бейнхард, най-богатото и популярно най-вече със заможността си момиче в града, го видя и му хвърли око. Тя наскоро беше скъсала с предишното си гадже и беше на лов за ново. За нея можеше да се говори дълго. Думите, които я описваха най-добре, бяха: досадна, бърлива и донякъде обсебваща.

Първият час на Лиса беше по история с нейния класен ръководител Хайнс Оуенбергт, който според нея определено имаше немска жилка. Както обикновено седеше на първия чин най-вляво, до нея се примъкна най-добрата ѝ приятелка София, а приятелят им Джаспър беше седнал зад тях. В

другата страна на кабинета си бърбеха Роналд и Кларис, заели двете места на най-крайния чин. Помежду им прехвърчаха искри – пламваше ли любов от пръв поглед? В същия момент Лиса се ядоса от шумното им боботене и помоли професора да им направи забележка. На секундата той им посочи вратата, те станаха от столовете и с гръм и трясък си излязоха, без да кажат нито дума.

След часа Лиса бързаше да отиде до администрацията, но Роналд я причака, хвана я за ръката и ѝ поиска обяснение: как така е дръзнала да се оплаче от тях! За късмет класният ѝ също се беше запътил в нейната посока и като видя как най-прилежната ученичка прави безнадеждни опити да се отскубне от яките ръце на съученика си, той се втурна към тях, дръпна яката на ризата му, долепи го до стената и с добре подбрани думи му изясни правилата на училището. Роналд обаче се направи на невинна жертва – ни лук ял, ни лук мирисал...

Кларис през това време беше в тоалетната и се гримираше, хвалейки се с новото си завоевание – синеокото загадъчно момче, което бе забърсала с неустоимия си чар. София случайно беше там и ясно чу какво каза гръмогласната кокетка. Побърза да намери Лиса, за да ѝ докладва чутото: неприятелката им имаше връзка с новия им съученик Роналд.

След последния учебен час Лиса бързаше да се прибере вкъщи, тъй като братовчедка ѝ щеше да се отбие у тях на гости. Грубиянинът я настигна с големи крачки и ѝ се извини за непристойното си поведение. Тя се обърна, пое си дъх и с въздишка му заяви, че в момента не ѝ е до това. Врътна се и си продължи пътя.

Вечерта на Лиса мина невероятно. Беше изпълнена с приятни емоции и леко приповдигнато настроение от срещата ѝ с роднината, с която обичайно се събираха.

Вампирът Роналд си беше подпрял ръката на перваза на прозореца си, замислен за по-нататъшния си вечен живот, несподелен с любов. Взираше се в тъмнината на нощта, но не очакваше отговор. Като че ли беше малко гузен за експулсивните си действия, но нали те бяха заложени в природата му. Така всичко беше по-красиво, по-цветно, по-хубаво, чувствата и сетивата му бяха изключително изострени. Но същевременно и породената от силните емоции болка беше нетърпима! А що се отнася до гнева – в повечето случаи беше несдържан. Той си спомняше за лагера, на който се запозна с любовта на живота си. Е, тя не го заслужаваше. Просто... не им е било писано да бъдат заедно.

За вампира вечерта тепърва започваше. Той излезе с баща си на лов – имаха неизбежна нужда от кръв. Може би само тя можеше да подобри душевното му състояние. Планът им беше да минат за разгривка по главната

улица на път към гората. Беше почти два часа и навън нямаше жива душа. За своя голяма изненада установи, че мисли и тъгува за Кларис.

Заедно със здрача, както винаги им придойдоха и огромни сили и се увеличиха свръхспособностите им. Минаха с бясна скорост, почти като ракети по главната, всичко се разтресе, та чак и металните кофи за боклук изпопадаха. Уличните камери не можеха да ги заснемат, защото скоростта им се сля със сумрака.

Лиса се събуди, но не от техния шум. Тя спеше леко. Стана от леглото и погледна будилника си – два часа. Явно не ѝ се спеше повече. Взе от етажерката албумите си със снимки от предходната година и от лагера отпреди повече от две години. Обхвана я тъга, че толкова бързо е пораснала – как бързо се беше изнизило времето. След година ще завърши и ще трябва да седне и внимателно да прецени какво иска да прави с живота си. Бъдещето я плашеше, а всички я утешаваха с онова толкова изтъркано клише: „Не се безпокой, ще се справиш, ти си силна!” Други теми също се въртяха в главата ѝ като например къде ще празнува с грандиозно и пищно парти 18-ия си рожден ден. Докато прелистваше препълнения с фотографски сесии на лагерниците албум, Лиса се натъкна на нещо, което привлече цялото ѝ внимание: снимката от лагера за оцеляване, на която ясно си личеше как се е прегърнала с новия познат, истински красавец. Отначало сметна, че нещо греша, и това, което видя, не толкова я стресна, колкото учуди. Както и да се опитваше да си спомни, не се сещаше нищо, нямаше начин да го е виждала преди! Пак разгледа подробно снимката и все така изумена се напругаше: как е възможно да не си спомня за запознанството им? И защо Роналд премълча това? Извади снимката от фотоалбума. От изненада дори не забеляза, че го изтърва на пода. Снимката пхна в раницата си. При първа възможност трябваше да разбере защо е скрил от нея, че вече са се срещали.

Не само тя беше стресната. Майката на Лиса също трябваше да проведе много сериозен разговор с дъщеря си. От дълго време обмисляше как най-безболезнено да ѝ съобщи нещо жизнено важно – предстоящите неизбежни трансформации с тялото ѝ. Нямаше никакъв начин това да се предотврати.

На следващия ден, втори септември, Лиса пристигна по-рано откогато и да било в двора на училището, за да пресрещне Роналд, и още щом се появи, да го разпита какво знае по въпроса, който толкова я развълнува. След половин час го забеляза да влиза в училището и се завтече към него. Когато двамата се изправиха очи в очи обаче, тя загуби и ума и думата и не можа да го заговори. Роналд я погледна учудено и я попита какво иска да сподели с него.

– Ами всъщност се питах дали можеш да ми обясниш защо не ми каза, че и преди сме се срещали – отговори Лиса.

– Какво искаш от мен и откъде знаеш, че се познаваме – невъзмутимо отвърна Роналд.

– Това, което ще ти покажа е истинско доказателство.

Извади снимката от джоба на якето си и му я постави на сантиметри пред очите.

– Какво е това?

Роналд притихна, но не загуби самообладание и започна да ѝ говори, да ѝ внушава, надявайки се да се измъкне от ситуацията, в която попадна. Заръча ѝ да отиде до кофата, да скъса на малки парчета снимката и после да забрави за разговора и срещата им. Речено – сторено. Тя я скъса на две, после на четири и накрая на съвсем малки парченца. Те се извиваха във въздуха, преди да влязат при другите отпадъци. Добре свършена работа. Като робот изпълняваше заповедите му. Сякаш беше навита на пружина ходеща кукла. След това телефонът ѝ звънна – беше най-добрата ѝ приятелка София. Помоли да я чака на тяхното място, че искала да поговори за нещо с нея.

Тогава от отсрещната страна на улицата Роналд чу потропване на токчета. Оказаха се на гаджето му. Когато Кларис дойде при него, той я хвана, прегърна я, повдигна я и въртейки се, я целуна продължително.

– За какво беше това? – попита го Кларис, развълнувана от допира на устните им.

– Ами, не знам, дойде ми отвътре. Имах нужда от това – отвърна ѝ с чаровна усмивка.

Добре сресаната му кестенява коса лъщеше на светлината, а нюансите в цвета на ирисите, които бяха смесица от току-що изкосена свежа трева, преминаваща към морскосиньо, разтапяха сърцето ѝ. Сякаш Купидон я беше уцелил със стрелата си.

– Има едно нещо, което трябва да обсъдим – каза Кларис. – Виж, много държа на теб. Не знам дали си проличава, но установявам, че ти си единственото момче досега, към което съм изпитвала толкова силни чувства, и определено не искам това да свършва. Привличаш ме като магнит. Не ми се носи особено добра слава, излизала съм с много момчета, но всички те са били с мен заради пари. Виждам чистота в очите ти и доброта в сърцето ти и знам какъв си. Слушай, не знам как да се изразя, но би ли искал да бъдеш мой кавалер на партито, на което съм канена тази вечер. Наясно съм, че сме в началото, но може ли това да е малката стъпка към сериозна връзка, която бихме могли да изградим, ако сме заедно.

– С радост, госпожице Бейнхард! Ще те взема от вас в 8:00. Облечи се добре.

– Направо ще ти отвея главата – засмя се Кларис.

Хвана го за ръката и преплитайки пръсти с неговите, го поведе към входа на сградата.

Още с влизането в училище приятелките ѝ я завлякоха към тоалетната да я разпитват, а пък силното обоняние на Роналд долови аромата на парфюма на Лиса и тръгна след миризмата. Тя го отведе точно пред шкафчето ѝ. За да разбере дали случайно не се е объркало нещо, той я попита какво е правила досега.

Лиса му отговори, че е поприказвала със София за половинката му и нейното необичайно поведение. Също така му подхвърли, че изобщо не е нейна работа да се бърка в живота на другите и не я засяга те двамата какво ще правят.

– А би трябвало – прошепна тихо Роналд.

– Моля! – разгневи се леко Лиса. – Просто ме остави на мира! Не разбирам защо разговаряме. Не се засягай, но не си ми фикс идея.

Тресна шкафчето и се затича към долния етаж, като стискаше в ръце учебниците си.

„Преди си прекарвахме страхотно, но ако обстоятелствата бяха различни... Как ми се иска да си спомниш всичко, но при мисълта, че така е по-добре и за двамата...” Такива мисли и дълбока печал измъчваха Роналд.

Денят мина както обикновено. Лиса беше изкарала няколко отлични оценки и отново щеше да се похвали на майка си. А майка ѝ с притаен дъх я чакаше на вратата на къщата им с албума в ръка. На Лиса далеч не ѝ беше до някоя караница, щеше да ѝ дойде в повече.

– Скъпа, докато разчиствах стаята ти, мернах отворен албума от лагера и една от любимите ти снимки липсваше. Къде е, знаеш ли? Има ли разумно обяснение? – попита майката.

– Честно да ти кажа – не. Като се замисля, дори не знам къде е снимката в момента – отговори без никаква вина в тона си Лиса.

– Как така! – побърка се от притеснение загрижената майка.

– Моля те! Уморена съм. Не ме занимавай повече с глупости. Лягам си, мамо, и да знаеш нямам апетит заради теб, благодаря ти.

Лиса просто броеше часовете до новия ден. Качи се по стълбите, хлопна силно вратата, скочи на леглото си и се разплака. След известно време телефонът ѝ извибрира, тя го сграбчи и вдигна. В главата ѝ се въртяха различни мисли. Първо, как е възможно да не помни човек, срещнала само преди две години. Второ, какво се е случило със снимката, която тя се

канеше да покаже на някого, но на кого? Хрумна ѝ да прерови чантата си и да провери дали не я е пхнала в якето или пък в дънките си. Без успех. Разстрои се, защото, колкото и да не си признаваше, тя трябваше да бъде ядосана на себе си. Не помнеше къде я е дянала. Вината беше единствено нейна, но като не знаеше какво се е случило? И трето, с какво това загадъчно момче, което от време на време се появяваше край нея, я привличаше. Та той си има приятелка, а и не си подхождаха!

Роналд бързаше да не закъснее за първата среща с Кларис. Не искаше да допуска грешка от самото начало и да направи лошо впечатление. Стана 7:45 – не се туткаше повече и потегли. Имаше път да бие, докато я вземе от тях. На уречения час беше пред портите на резиденцията ѝ. Отдавна не му се беше налагало да излиза с момиче, камо ли да се влюбва. Кларис надзърна през прозореца и му даде знак, че слиза. След по-малко от минута тя се беше приземила долу и тъкмо си обличаше палтото, когато Роналд почука настоятелно, защото не искаше да се бавят повече. Тя му отвори скърцащата врата и се показа. Очите на кавалера ѝ блеснаха като ярки звезди. Кларис изглеждаше съвършено. Беше слисан от неземната ѝ красота и чар, с които Бог я беше обдарил. Дамата му се беше издокарала в тясна яркочервена рокля с гол гръб, а долната част беше на пластове, измежду които на светлина се виждаха дребни скъпоценни камъчета, блещукащи като диаманти.

– Тръгваме ли? – попита красавецът, подавайки ѝ ръка. – Мисля, че изглеждаш невероятно в тази рокля. Отива ти. Подчертава тялото ти.

– Да, готова съм, нека да тръгваме. Умирам от нетърпение да видя физиономии на всички, особено на момичетата, когато съзрат тоалета ми. Ще ги обземе голям яд.

– Това някаква надпревара ли е между теб и останалите момичета със знатен произход?

– Не, мили мой, това се нарича завист.

– Да разбирам ли, че гледате коя от коя е по-богата и може да си позволи по-изискана рокля?

– Трудно е за разбиране. Не се старай да ни схванеш логиката.

– Както кажеш. Да вървим, милейди.

Вечерта за влюбените гълъбчета мина в много смях, неспирни танци, караоке пеене и пиене на неразрешени за възрастта им напитки, но купонът си го биваше. Беше стандартно тийн събиране, с което се приветстваше новото попълнение в класа, а също и по стар техен обичай се отбелязваше новата учебна година. В края на празненството домакинят реши да си направят конкурс за най-стилни дрехи и за най-добро представяне на

двойка. Наградата връчиха на Роналд и Кларис, които получиха множество комплименти от присъстващите: за стилните си дрехи и страхотното им поведение. Те станаха и се поклониха, държейки си ръцете, както се изисква.

През това време Лиса все още търсеше отговори за необяснимите загадки: изгуби снимката, която се канеше да занесе на някого, но на кого – не знаеше, и изобщо не се сещаше къде може да я е оставила. Докато размишляваше, се досети, че има нещо, което е забравила да свърши, а именно да премести с още един ден календара си. До голямата дата на навършване на 18 години оставаха шест дена.

Не само тя обаче чакаше с вълнение настъпването на рождения си ден. Майка ѝ също много се вълнуваше, само дето тя беше и много разтревожена. Трябваше да ѝ съобщи една на пръв поглед абсурдна, но всъщност напълно реална истина за нея тъкмо на този ден. Жената се притесняваше не толкова от самите промени, които неизбежно щяха да настъпят с Лиса, а от реакцията, когато дъщеря ѝ узнае истината за себе си. При всички положения нямаше да я понесе радушно, но нямаше какво да стори, трябваше да я приеме. Предстояха ѝ трудности, с които трябваше да се пребори.

На другия ден, още със ставането си Лиса премести датата на трето число. Пет дена я деляха от честването на последния рожден ден като непълнолетен човек. Младата девойка беше измислила всичко до най-малкия детайл. Падаше си педантична по характер. Само разговорът с майка ѝ я плашеше, защото имаше планове за празненството, за които не беше поискала разрешение от родителите си. Да кандърдиса баща си не беше проблем, но майка ѝ не се навиваше лесно и ако откажеше, нямаше да може да угоди на приятелите си. Беше уверена, че ще се справи. Какво ли пък толкова можеше да се обърка?

Слезе по стълбите и отиде в кухнята, където грижовната ѝ майчица беше направила закуската, която най-много обичаше: препечени филийки с масло, обилно поръсени с настърган кашкавал, поднесени с млечен шейк, в чийто витаминен състав влизат важните източници на витамините А, D, и B₂.

- Добро утро! – каза леко сънливата Мелиса.
- Добро утро! Виж, миличка, има нещо, за което трябва да те предупредя, преди да е станало късно. Знам, че остават пет дена без днешния, докато навършиш 18 години, и във връзка с това искам да

седнем и да поговорим като възрастни хора. Съгласна ли си? – попита изгаряща от нетърпение Мелиса.

– Аз също се нуждая от един разговор по женски с теб. Като се замисля, отдавна не сме го правили – засмя се Лиса.

– Нека аз взема думата първа. Най-напред трябва да ти кажа, че ми е много трудно да подбера подходящите думи, но това не е оправдание. Ще ти кажа това, което смятам, директно, без да увъртам. Разбирам, че като всеки човек искаш да си поканиш компания и да отпразнувате този важен момент в живота ти, но имай едно наум, че тогава няма да си предразположена за забавление, повярвай ми, това съм го изпитвала на собствен гръб и още помня дискомфорта, който възниква...

– Какво намекваш? Нещо не хванах нишката на мисълта ти. Знам, че те е страх, но ще се справя. Подготвена съм.

– Ти още не разбираш за какво ти говоря. Опитвам се да ти обясня, наистина не ми е лесно говоря, а и като си помисля колко трудно ще е за теб да приемеш, че се налага да преминеш през това... И на мен ми се случи на тази възраст... – отговори ѝ с повишен тон изпотената от притеснение майка.

– В такъв случай би ли ми пояснила по-конкретно? Нали каза, че ще говориш по същество.

– Нашата фамилия, а и не само ние, сме по-различни от другите. В твоите вени не тече само моята кръв, но и генът, който се пренася по женска линия в нашия род. Всяка жена, когато навърши 18 години, се променя коренно, дори да не иска. Буквално – ще се превърнеш в чудовище. Говоря съвсем сериозно. Ти, Лиса, си върколак – кръвопиещо неостаряващо същество, считано за създание на зли сили, бродещо измежду сенките на гъстите мрачни части на гората. Това е проклятието, което тегне над главите ни, откакто е започнал родът ни. При всяко пълнолуние се отключва адската ни метаморфоза. Има нещо, което ще засвидетелства думите ми и поне малко ще те осветли по въпроса. Сигурно се питаш какво е станало със снимката от албума, която изчезна, и защо имаш сякаш бяло петно в главата? Някой ти е внушил, тоест накарал те е да го направиш, за да забравиш и да не си спомняш, докато не ти заповяда да си върнеш обратно спомените или не се случи това, което ти предстои.

– Уау, речта си я биваше. Знаеш какво мисля за легендите и преданията, свързани с митологията. Не се доверявам на неща, които нямат научно обяснение. Да вземем морите – злите духове, търсеци отдушници в телата на живите, в които да се вселят, защото не са допуснати в света на мъртвите Нав. Заради това бродят, заклещени в света на живите Яв. Превръщат хората във вампири и върколаци. Това са измислици, на които аз

няма да се поддам. Разбира се, това е една от теориите за „съществуването“ им в природата.

– Тук грешиш. Това, че ти не вярваш в нещо, не значи, че то не съществува. Понякога се доверяваме, без да можем да докажем със сигурност дали това е плод на нашата развихрена фантазия или е напълно реално. Така възникват спекулациите. Едни разчитат на факти, научно обяснение и исторически данни, други вярват на недоказуемото и свръхестественото, легендите с неясен произход и достоверност, преминаващи границите на познанията на човечеството. Като става въпрос за антична история – говори ли ти нещо древногръцкото име на чудовището Ламия?

– Не съм го срещала.

– Някогашната красива царица на Либия и майка на няколко божествени деца на Зевс била превърната в първата кръвопийца заради проявената ревност от страна на жена му Хера, която убила децата ѝ от Зевс и я лишила от сън. Затова Ламия скитала по нощите и погубвала чужди деца така, както жестоката богиня убила нейните. Зевс се смилил над нея и ѝ дал възможност да слага спирачки на убийствата чрез способност собственоръчно да си маха очите. Само тогава тя можела да спи, не всявала смърт и била безвредна. Днес Ламии ни наричат нас, съществата на мрака, привиденията, които изсмукват живия дух на хората.

– Ако това е вярно, тогава ми го докажи. Искам да го видя с очите си. Обещавам, че ще престана да твърдя, че всичко е измама.

– Моментът не е подходящ. Ще те питам само веднъж: кого от липсващата снимка познаваш и си виждала наскоро.

– Ами, като се замисля, Роналд, новия ученик в даскало и в града. Преместиха се тук преди два дена. Защо мислиш, че би могъл да е той?

– Няма кой друг да е освен него, тъй като той е единственият, с когото си се спречкувала след лагера, а сега дори е в класа ти. Снимката значи изчезна вчера, един ден след пристигането му в града. Може би ти си отишла при него, показала си му я, водили сте разговор, който, както се вижда, не помниш. Какво ти е внушил да направиш с нея, все още не е ясно, но той не иска ти да знаеш, каквото се е случило на лагера с вас. Явно счита, че така е по-добре за теб.

– Не ме занасяй. Не бих се сприятелила, дори не бих водила и най-елементарен диалог с невъзпитан и склонен към физическо насилие човек.

– Да не те е изнасилил?

– Слава Богу! Не! Хмм... още съм девствена.

– Бъди нащрек, отвсякъде дебнат опасности!

– Ще си отварям широко очите, както досега. Значи ми казваш накратко: не мога да празнувам, защото няма да съм в перфектно състояние.

Щом това е тайна, тогава какво ще обясня на София и Джаспър, та те са ми най-близките приятели и не ми е по силите да крия това от тях. Занасям те! Да не би да ми се върза на номера, че ти повярвах? Била съм, видите ли, ликантроп? Що за шега? Най-абсурдното нещо, което съм чувала! – изпуфтя тя. – Относно снимката: ще се изправя пред лъжеца лице в лице и на четири очи ще си поговорим.

– Както прецениш за правилно, скъпа, но бъди внимателна.

– А тате? И той ли е като нас или е някакво друго митологично същество? – рече тя с насмешка. – Може би от породата на човеколицевите създания, аз откъде да знам?

– Джон е човек, но с огромно сърце. Помагал ми е в моменти, в които никой не се застъпваше за мен. В най-болезнените ми състояния от промяната беше неотлъчно до мен. Обичам го толкова, колкото звярът обича дамата на сърцето си.

– Мамо, късно стана, така че аз ще се оправям за излизане. И да, знам, няма да казвам нищо на никого и при никакви обстоятелства.

– Много правилно. Вземи думите ми насериозно, защото аз съм тази, която ти мисли доброто и не бих ти навредила по никакъв начин. Бях длъжна да ти разкрия истината. И въпреки че в момента ти е смешно, трябва да я приемеш. До скоро скъпа. На вечеря ще поговорим пак.

Майка ѝ тръгна за работа, а напълно обърканата Лиса остана да разсъждава на спокойствие. Майка ѝ никога не я беше подвеждала, но главата ѝ не можеше да побере казаното от нея. След около час и тя се изниза от вкъщи с идеята да говори с Роналд на всяка цена, без значение какво щеше да ѝ коства това.

Издебваше момент, когато Кларис да не е около него, за да го хване насаме. Би звънецът за часа по химия, но тя не се появи в клас, а последва Роналд незабелязано. Малко след като той влезе в мъжката тоалетна, се вмъкна и тя там. Още преди да си даде сметка, че не е сам, Лиса му каза, че пак се срещат.

– Да, така е, но в неправилното време – завъртя се Роналд с лице към нея. – Какво търсиш тук? – запита той.

– Ако трябва да съм честна, търсех удобно време, за да говоря с теб. Освен това мисля, че ми дължиш обяснение. О, моля те, не се прави, че не знаеш. Защо не ми каза, че се познаваме отпреди две години? На лагера те видях, сигурна съм. Не оспорвай, и за твое сведение не съм диагностицирана с деменция. Снимката, която си направихме за спомен с лагерниците, ми е изчезнала, след като възнамерявах да я занеса в училище.

Само това помня. Ти как ще обясниш особеното си държание към мен, след като се пръкна от нищото преди тридесет и пет часа.

– Какво намираш за странно в мен?

– Очаквах да ми зададеш този въпрос. Откакто си в Хамър, идваш, докато няма никой около мен, и ме караш да ти разказвам какво съм правила. Отделно през другото време, когато сме заедно в закусвалнята, по коридорите или във физкултурния салон, ти дори не ме поглеждаш, защото си толкова зает да бъдеш персоналната луксозна огърлица на врата на Кларис. Докато не изгубиш интерес към нея и не я захвърлиш.

– Значи си можела да приказваш.

– Точно така. Разговорлива съм, но знаеш ли какво ненавиждам повече от момчета гадняри: измамите, с които идват в комплект. Като заговорихме за подлечи, благодарая, че ми внуши да забравя срещите ни, разговорите ни, какво стори със снимката ми.

– Май си ударена по главата с нещо тежко! Говориш пълни небивалици! Уверявам те, че хвърляш напразни обвинения. И какво общо имам аз с теб и тъпата ти снимка.

След това Роналд я стисна здраво и отново прибегна до внушение.

Този път Лиса не се поддаваше и заяви, че си е объркал сметките. Много скоро нещата ще се развият различно и за двамата им. Само да има търпение.

– Всичко, което ми внушиш, няма да има смисъл, защото ще си спомня всичко забравено. Вече няма да съм слабата, наивна Лиса! Нека да се върнем на въпроса.

Роналд беше слисан от чутото.

– Значи ти си необикновена, истина ли е? – отпусна хватката си.

– Не мога да ти демонстрирам в момента. Само ще издам, че съм от род на зверове. Явно си приличаме, а? Приятен ден ти пожелавам!

Лиса излезе и се запъти към кабинета по химия. Влезе леко смутена от закъснението си. Извини се на госпожица Хауърд и седна на чина.

От една страна, Роналд се чувстваше чудесно, защото предусещаше, че Лиса ще се влюби в него. От друга страна, у него се надигаше огромна ярост, че ако думите ѝ се окажеха правдиви, такова прекрасно момиче ще има живот, който не заслужава.

Роналд разказа на баща си цялата история и стана ясно, че е напълно възможно това да е истина. Ричард нямал никакви сведения за нея, но до него достигнала информация, че майка ѝ Мелиса е посетила училището и се е обърнала с молба към директорката да ѝ предаде цялата информация, която има за семейство Олдън. Подозирала ги в психическо насилие към

крехката ѝ дъщеря Лиса. Госпожица Смит на драго сърце ѝ предоставила папката на ученика, щом това щяло да предпази дъщеря ѝ.

Лиса през това време се наслаждаваше на часовете, без да подозира нищо. Това, че близките ѝ бяха спестили истината за същността ѝ и най-вече в какво ще се превърне, не я плашеше и тя не им се сърдеше. Беше убедена, че това няма да промени взаимоотношенията им ни най-малко. Каквото и да се случеше с нея, родителите ѝ щяха да я приемат, подкрепят и бъдат с нея. Те винаги ще останат в сърцето ѝ.

Вампирът Роналд, от друга страна, беше натоварен с бойна задача: да се мотае около Лиса, да я наблюдава и да не откъсва очи от нея. Може и да се прояви някой характерен белег на звяра в нея. Кой знае? Очаквай неочакваното.

Лиса се прибра вкъщи, доволна от изминалия ден. Вечеря на две на три и се затвори в бърлогата си. Испита гордост от прямотата си и от това как се справи с нахалното момче Роналд Олдън. Още един ден я доближи до пиршеството. Стана късно. Тя си легна, изпъна си краката, зави се и се отдаде на поредна мисъл, превръщайки я в сънище кошмар.

Четвърти септември. Прогнозата за времето днес е: купеста облачност с превалявания от дъжд само в североизточните части на страната. Леко, почти неусетно захлаждане на въздуха и понижаване на температурите. Лиса по принцип не обичаше промените във времето, но по един или друг начин щеше да преглътне климатичните условия и да акцентира върху работата си. Днес се очертаваше да бъде хубав ден, без спорове, без сърдити физиономии и без каквито и да било досадни поучителни приказки. Беше готова да преоткрие себе си. Не подозираше какво се случва зад гърба ѝ.

Информацията, която Мелиса получи за Роналд Олдън, беше почти безполезна. Липсваха адресът по местожителство и телефонният номер на ученика. Семейство Олдън явно бяха много потайни и криеха много загадки. За да издири информация за тях, ѝ се наложи да се порови и стигне до вестникарски публикации чак от края на XVIII в., където се появяваше името на фамилия Олдън. От тях изгради история, от която ѝ се изясниха много от нещата, които я интересуваха.

През лятото на 1891 г. седем момичета между 15 и 16 години се разхождали из най-външните части на близката гора, когато от нищото изскочил младеж, прививащ се от болки по цялото тяло. По негови думи главата му непрестанно растяла от уголемяващите се кръвоносни съдове. Виждал двойно, краката му се вкочанили, паднал на тревата пред тях. Едната се навела да му помогне и той я загледал втренчено в гърлото. Казал ѝ, че е

гладен. Очите му станали от синьо-зелени в червени и кожата му се сбръчкала, а в артериите сякаш не течала червена кръв, а черна с тъмносини оттенъци. Лицето му се променило за секунди. Нахвърлил се върху нея и изпил кръвта ѝ до последната капчица. Същото сполетяло и останалите.

Полицията се заела с разследването на случая. Не намерили трупове на момичетата нито следи от кръв или борба. Кметът се намесил. По същото време известната фамилия Олдън изгубила най-младото попълнение в рода си. Били в траур. По вестниците имало статии за смъртта на сина им. Всичко това било една голяма заблуда. Наследникът им се превърнал в звяр, който изсмуквал цялата живинка на хората. Жертвите нараснали. След като се разбрало за измамата на фамилията, кметът наредил незабавното им уволняване от заеманите държавни служби. Последвало конфискуване на собствеността им. Трупове били открити. Разбрало се кой е виновникът за смъртта им. Недоволството и гневът накарали хората да се надигнат на бунт и прокудят Олдън от града. Проклели ги никога повече да не припарват до Брейнстоун, заплашили ги и с линчуване, но оставили Бог да ги накаже за извършените дела.

На Мелиса много неща ѝ се изясниха – Олдън са се появили тук отново, за да си възвърнат загубеното. Отдавна не е имало наместници. Папката с досието на Роналд Олдън беше безполезна и майката на Лиса щеше да я върне в училището. За сметка на това вече беше наясно с кого нейната дъщеря е общувала.

През това време отражението на Лиса беше в огледалото. Тя реши с четка гъстата си къдрава коса. Искаше да прочисти ума си. Най-добре щеше да бъде да потича – какво по-хубаво от крос в гората сутрин. Облече се в черен спортен клин, черен потник и над него – винтягата. Върза косата си на опашка и тръгна да се обува. Мелиса чу стъпките ѝ и захлупи дисплея на лаптопа, а папката пхна в дамската си чанта.

– Хей, накъде така? – попита Мелиса.

– Ами, смятам да се разходя на чист въздух.

– Чудесно.

– Ти не трябва ли да си на работа?

– Да, малко закъснях, но имах работа.

Сложи чантата си на рамо и пожела лек ден.

– Благодаря! – каза Лиса, стягайки връзките на маратонките си.

Издърпа ключодържателя си от куката и излезе. След това къщата опустя. Лиса се затича нагоре по улицата, докато не излезе извън града, движейки се по алеята. Въпреки че музиката я разсейваше, погледът ѝ забеляза нещо необичайно. Някои дървета бяха маркирани с по-различен

знак, който не познаваше и който за нея беше непонятен. Свали слушалките от ушите си и ги прибра в джоба на ветровката си. Отклони се от траекторията, приближавайки към тях да ги огледа по-отблизо. Както съзерцаваше символа, на метри от нея, от едната ѝ страна изведнъж изникна някакъв мъж. Непознатото лице стоеше, без да помръдва.

– Какво правите тук? – попита тя.

– Хмм...

– Лис! – рече тихичко медният благозвучен глас на Роналд от другата ѝ страна.

– Какво търсиш тук?

– Без въпроси. Подай ми ръка и да се махаме оттук. Не бива да се застояваме – пришпори я Роналд.

– Послушайте го, млада госпожице – посъветва я мъжът.

– Ами, ако откажа? Не можеш да ме принудиш!

Той се приближи към нея и си протегна разперените пръсти.

– Не ме карай да повтарям.

В този момент една граната се удари в дървото и изпусна задушлива зеленикава миризма. Роналд си закри носа да не вдишва и благодарение на свръхскоростта си грабна Лиса и политна нагоре в бяг от корона на корона.

– Какво става? – уплашена попита тя, намирайки се вече в прегръдките му.

– Щяха да те убият, ако не се бях притекъл.

– За какво говориш?

– Щях да ти кажа, ако имах представа.

– Шпионираш ли ме?

– Наглеждам те.

– Не изопачавай нещата.

На достатъчно отдалечено разстояние той се спусна на земята.

– Познаваш ли този човек? – попита тя.

– Ще ти отговоря като експерт. Залагам си главата, че има нещо тайнствено и необикновено в този чудака. Ще се върна да проверя какво става.

– Наистина благодаря за това, че ме спаси, без да съм те молила, но откъде ти хрумна да ме зарежеш наред гората.

– Тук ще си в безопасност.

– Как ли пък не! Представи си, че тръгнат по петите ни. Какво ще правим?

– Ще действаме моментално, ясно. Не желая да говоря повече по темата.

– Както пожелаеш, натрапнико.

Ала той не чу това, тъй като вече беше „полетял” обратно към мистериозното място. Отново отскачаше от корона на корона, докато на сигурно място за наблюдение не се задържа на един по-стабилен клон.

Странникът се сражаваше със своя сила, която като че ли идваше от друго естество. Роналд, застанал в котешка поза, се озадачи от неестествената способност, която странникът притежаваше. Вампирът сметна за редно да не си навлича проблеми. Затова и не се застъпи за съществото, когато бе заобиколено от няколко цивилно облечени мъжкар. По средата на ожесточената битка едно русо, с почти бяла коса момиче излезе отпред и го повали, без дори и да го е докоснало. Те се отдръпнаха зад нея. Човекът умоляваше това да спре, накрая се свлече. Роналд беше силно изненадан от ситуацията, сякаш погледът му се смрази, преди дори да осъзнае, че са си отишли. Разтърси си главата и се върна за Лиса. Ненадейно я срещна по трасето и скочи от десет метра височина зад нея.

– Нали ти казах да не мърдаш! Защо не слушаш?

– Мили Боже! Стресна ме! Сметка ли ми държиш? Не съм длъжна да ти се отчитам! Честно да си призная, още не мога да свикна, че ти не си като мен.

– Тоест? Ще поясниш ли, ако обичаш!

– Искан да кажа, че ти не си изпитвал човешки чувства.

– Права си. Това по някакъв начин притеснява ли те?

– Точно обратното. Изумявам ти се. Но само едно все още не ми е изяснено.

– Кое?

– Защо си се залепил за мен? Не искам да прозвуча грубо, но нямаш ли си други занимания?

– Харесва ми да си мислиш, че за мен си занимание. Истински ме провокираш да се смея.

– Тогава, какво съм за теб? Субект в пространство, част от множеството на човешките същества, на които бленуваш да им откъснеш главата, обект на проучване.

– Изброй няколко варианта.

– Хей, Фортън – провикнаха се през сваленото прозорче на минаващ автомобил. – Как си, загубенячке?

– Гледайте си пътя, а мен ме оставете на мира.

Една кола я изпревари в отсрещното платно. Докато си говореше с Лиса, управляващият колата се загледа, отплесна се за момент и навлезе в другото платно.

– Идиотка – гледай къде караш! – наруга я шофьорът на колата, в която щяха да се блъснат.

После се върнаха в своята лента.

– Май невниманието ти е най-големият порок.

След това натисна газта и след миг не се виждаха на хоризонта.

– А може и радарите да те засекат за надвишаване на допустимата скорост.

Лиса беше объркана. Дали наистина беше изложена на опасност или невинно бе попаднала в чужд капан за мишки? Възнамеряваше да потърси изчерпателна информация относно наличните дървета извън града. Какво означават? Защо са там? Какви са тези знаци? Вид предупреждение ли са? Кой и какво стои зад това? Много въпроси, но нито един отговор. Преди да се прибере окончателно на улица „Уиндстън“ номер 74, изненадващо се отби на гости на София. От отсрещната страна белокосото момиче от гората я изгледа и заяви:

– Колко любознателни са хората. Нездравото любопитство ще ги погуби.

– Да тръгваме, преди да са ни открили! – пришпори я да си вървят един от нейните.

– Веднага.

Белокосата погледна още веднъж към къщата и в следващия миг всички се бяха отдалечили.

Плячката трябваше да я предадат на шефа си. Ще грейне от доволство, като види какво са му довели.

– Тате – рече тя.

– Скъпа моя, ела тук – той я повдигна и я целуна по бузата. – Как мина, разкажи ми.

– Разбира се. Ще бъдеш много щастлив да видиш.

– Ръсел, покажи се.

– Какъв е този? Ако отново сте ми домъкнали някой върколак, вампир или горски пазител кълна се, че...

– Не, тате, нещо по-качествено.

– Загледа я учудено.

– Рядък екземпляр за колекцията, господарю. Това е Отдаден.

– Пресвета Дево, да не сте ми устроили шега?

– Казваме истината.

Това промени настроението на лекаря.

– Браво на теб, скъпа ми Дебора – потупа белокосата по главата. – Занесете го в клетката, а аз междувременно ще се захвана с импутатора му.

Пети септември. Прогнозата за времето е: купесто-дъждовна облачност със слаби превалявания от дъжд в североизточните части на страната. От север нахлува студен вятър, който ще понижи леко температурата на въздуха. Очертаваше се хубав ден за Лиса. Дано всичко да мине като по вода, защото ѝ предстоеше да защити оценката си по история. Презентацията ѝ беше на тема, която добре познаваше. За да бъде по-уверена в качеството на изложението, тя реши да се отбие в библиотеката за полезна допълнителна информация, която да ѝ гарантира отлична бележка. Рано сутринта около 8:15 Лиса беше готова за новия ден. Провери дали всичко е наред, преди да остави къщата празна. Излезе, хлопна вратата, заключи я. От ъгъла на улицата я дебнеше Роналд, притаил дъх в очакване да я види. Проследи я до входа на сградата на библиотеката. Лиса влезе там и поздрави хората наоколо. Работещите отдавна там служители я познаваха добре – и нея, и майка ѝ Мелиса, която още докато беше бременна с Лиса, редовно ги посещаваше. Ровеше се в търсене на криминалетата на любимата си авторка, която беше станала много популярна и затова трудно се намираха произведенията ѝ.

Лиса си взе нужните книги и седна на бюрото. Унесена от редовете на историята, тя забрави къде се намира и се озова в един друг свят. Той сякаш я беше пренесъл назад, в онази епоха, която тя наблюдаваше безучастно. Това продължи, докато нечия несръчност не наруши обхваналото я спокойствие. Непохватният Роналд дръпна една книга от срещуположния рафт и след нея се строполиха още няколко. Читателите направиха знак да се пази тишина и Лиса прекъсна работата си, за да му помогне, защото не се виждаше друг желаещ.

– Какво търсиш тук?

– Както виждаш уча – посочи работния си плот.

– Мога да попитам същото.

– Къде е Кларис? Защо не си с нея? Прости ми, не е тактично от моя страна.

– Задаваш много въпроси, знаеш ли. Приятно ми е да се мотая сред книгите. Нещо лошо ли има?

– Не, просто се чудя защо не си с гаджето си.

– Ами днес е много заета. Първо, има записан час за маникюр и педикюр, после ще ходи на козметичка и накрая ще отскочи на фризьор. Пълна програма. И не се притеснявай, няма нищо неудобно да ме питаш за нея, щом се интересува.

– Виж, имам още много работа, така че не възнамерявам да губя повече време. Моля те, не ми пречи. Като съм концентрирана, работя по-лесно.

– Имаш ли нещо против да остана и да те гледам как работиш?

– Съвсем не, стига после да не имам взимане-даване с Кларис.
– Разбрах. Спокойно, няма да си навлечеш неприятности. Имаш мъжката ми дума.

Минаха повече от два часа и Роналд се наслаждаваше на всяко нейно движение, мигане, прозяване, пуфтене, дишане, биене на сърцето, прелистването на страниците и всяко потупване с крак. След като Лиса приключи, прибра пособията си в чантата, върна взетите материали и с Роналд се отпавиха към изхода. Вървеше плътно зад нея като „бодигард“.

Като излязоха навън, Роналд я попита дали не иска да хапнат. Лиса се учуди от предложението, но не можа да откаже, защото умираше от глад.

– Трябва да си сита за представянето. Удари я леко по рамото и се засмяха.

– Къде е най-близкото заведение? – попита Роналд.

– „Пица Голдън“ срещу цветарския магазин на Шеста – отговори Лиса.

– Да тръгваме тогава.

Докато вървяха, двамата не обелваха дума. Изведнъж телефонът на Лиса звънна. Тя вдигна. Беше Джаспър и поговориха за украсата за рождения ден. Тогава този на Роналд получи съобщение. Отвори го и го прочете. Беше от баща му. Пишеше му, че всичко върви гладко. След като разговорът му приключи, Роналд я попита дали всичко е наред.

– Да, няма как да е по-добре.

– Имах предвид с теб. Как се чувстваш?

– Не мога да повярвам, че ти си поредният, който ме пита същото. Спокойно хора и вампири! – погледна го. – Няма от какво да се боите. Аз съм си същата. Няма да се променя с изключение на същността си. Когато изляза от контрол, ще избивам невинни души и ще се превърна в заплаха за града. Сигурно кметът ще предложи щедра награда на този, който ми откъсне главата. Ти как се справяше в началото на промяната?

– Не ми се говори за това. Навява ми лоши спомени. Определено не се гордея със себе си от онова време. Ако можех да върна времето и да оправя нещата, но не ми е по силите.

– Заговорихме се и изгубихме представа за времето.

– Колко стана? – попита отнесен в приказки Роналд.

– Разполагаме с четиридесет и пет минути до започване на училище.

– Ще ни стигне. Давай да тръгваме, че то времето си тече.

Намериха закусвалнята за бързо хранене и седнаха да обядват. Докато храната им се услаждаше, преваля за кратко. Капките дъжд се стичаха по прозорците на помещението. Лиса много си падаше по такова време. Обичаше да проследява с пръст лазещите водни образувания, докато не стигнат до рамката на стъклото. След близо двадесет минути вече бяха

доволно сити и тръгнаха в обратния курс към училището в противоположната посока на тази, която минаха по-рано.

Първият час беше по математика. На Лиса ѝ беше дошло до гуша да решава елементарни и досадни задачи, които за останалите от класа изглеждаха много неразбираеми и сложни за решаване. Затова те често се скатаваха, за да не бъдат вдигани на дъската да ги решават. Личеше си, че се е сдухала малко, но разчиташе на подкрепата на приятелите всичко да е наред.

Часът по история най-сетне настъпи. Джаспър и София ѝ стискаха палци, а на Кларис и останалите им беше все тая. Нали не са на нейно място да се борят за честно изкарана шестима в бележника си. Роналд се разположи на първия чин, на който по принцип седеше тя. Искаше да вижда и чува по-добре, което за него всъщност нямаше особено значение. Реши да изглежда заинтригуван от историята пред господин Оуенбергт, а и за да не буди евентуално подозренията на Кларис. Лиса ту разказваше, ту обясняваше, ту се връщаше на нещо, което е изпуснала неволно, ту разискваше и даваше собствен коментар по въпроса. Роналд я слушаше с възторг. С биенето на звънеца за излизане тя завърши последното си изречение и вече можеше да си отдъхне, че е направила каквото трябва. Всички я поздравиха за добре свършената работа.

Учителят я оцени подобаващо и тя излезе в коридора – щастлива от постигнатия резултат. Роналд дойде при нея с широка усмивка, прегърна я и тръгна да я целува. Пръстите му се заиграха с русата ѝ коса, като нежно я разрошваше. Още преди да допрат устни, ревнивата му приятелка го съзря отдалеко, докато разговаряше с приятелите си от съседния клас – за прекрасната връзка, която са създали с Роналд. В същото време виждаше ясно как тя се разпада... Затича се и застана пред двамата светкавично. Попита какви ги вършат и преди някой да отговори, виновникът получи една здрава плесница, а Лиса – остри ругатни по свой адрес. Стана за посмешище пред всички по коридора и падна ниско в очите на хората. Просълзена, Кларис се извини и побегна към тоалетните. Беше огорчена от това какъв всъщност се оказа Роналд – направи я за смях пред всички. В онзи момент се превърна в подигравка на самата себе си. Не ѝ се говореше с никого. Искаше да остане сама. Усамоти се и си поплака на воля. Тъй като имаха последен час, реши, че няма да си тръгва и ще изтърпи четиридесет минути, преди да се прибере вкъщи.

Роналд изпитваше смесени чувства. Разбира се, след случилото се не си говореха с Кларис. Тя беше толкова огорчена от постъпката му, че не желаше да ѝ се мярка. Роналд не искаше да я наранява, но го направи. Опасяваше се обаче, че и Лиса му е сърдита. Не се стърпя и напусна стаята,

докато госпожа Ъмбъри изнасяше урока по физика. Когато тя говореше, бе невъзможно да не ти се доспи.

Долови плач на момиче, идващ откъм дясното крило на училището на първия етаж в дъното. За по-малко от секунда стигна там и видя Лиса. Започна да обяснява постъпката си. Единият приказваше, другият слушаше.

– Истината е, че откакто те зърнах, съм влюбен в теб. Чувствата ми са толкова силни, че от време на време, колкото и да полагам усилия да ги потуша, те не изгасват, а са като вечен огън, който разпалва сърцето. Знай, че ти не си „поредната играчка“, а си много по-специална. Три въпроса те озадачават и може би предизвикват гнева ти. Първо, защо не ти казах, че и преди сме се срещали. Дори бяхме страхотна любовна комбина. Всъщност смятах, че не си подходяме предвид природата ни и случилото се онези дни. Та ти си човек или поне до другиден. Опасен съм за теб и затова трябва да стоиш настрана от мен. Аз също не бива да съм около теб. Ти си причината да изтрия спомените ти, за да не страдаш, когато всичко трябваше да приключи със сбогуването ни на лагера. Емоциите ми влияят и позитивно, и негативно. По отношение на Кларис – не се възползвам от нея, защото между нас има връзка, която все още не съм разгадал. Може би съм с нея, задоволявайки отчасти необходимостта от любов, привързаност, и връзката е не само на физическа основа, а ментална, поведенческа, с отдаденост на партньора по всяко време.

Лиса проследяваше мисълта му, заключена в кабинката, като бършеше с тоалетна хартия сълзите си. Не беше в настроение за разговори. Роналд изчака, но не получи никакъв отговор, затова, без никой да забележи, се изпари и влезе обратно в час. Той знаеше как да се справи с надвисналата върху него вина.

Лиса почувства, че болката в главата ѝ се усилва все повече и повече от всичко това. Прималя ѝ и припадна. След известно време дойде на себе си, стана и бавно се насочи към изхода. Едва-едва се прибра вкъщи. Майка ѝ и се развика, а тя нямаше капчица сила не само да се съпротивлява, а даже да ѝ отговори.

Вечерта Мелиса показва на дъщеря си и мъжа си копия от всички материали, които беше издирила. Прочетоха ги. Лицето на девойката пребледня, когато видя снимките с мъртвите тела на прогимназистките. Побиха я тръпки.

– В това ли ще се превърна, в касапин? – попита шокирана Лиса.

– Не, слънчице, това е работа на вампирите. Те са нощни същества, бродещи из сенките на лунна светлина. Хранят се само с кръв. Те са силни, бързи, умели, кръвожадни, немилостиви и безпощадни чудовища. За тях човешкият живот не струва нищо. Те са ни заклетии врагове откакто свят

светува. Ние сме от различни родове, но поради същността си се пазим едни от други. Имаме си обособени отделни територии за ловуване. На вампирите им е забранено да убиват хора в нашия град.

– А как излизат денем? Чувала съм, че дневната светлина ги изгаря.

– Само поверия. В действителност нямат проблеми с нея, като изключим, че действията им са силно забавени. Те черпят енергия не само от кръвта, но и от Луната.

– Не ги съдете за това, че се хранят с кръв – каза Лиса. – Та те така оцеляват като вид. Това е заложено в природата им. Не могат просто да се откажат от желанието да убиват. А ние, върколаците, ние какви сме?

– Ще кажа, че се различаваме. Ние се променяме не само отвътре като тях, но и отвън. Ставаме огромни вълци по всяко време. Ние не се нуждаем от кръв за жизнените си процеси. Не се ограничаваме с храната. Някои върколаци приемат кръв, но те са единици. Телесната ни температура не е 18 градуса като тази на вампирите. Нашата е 46-градусова. Никога не боледуваме, защото имаме имунитет, който ни предпазва. Не се и потим. Еднакво бързи сме с враговете си. Очите ни се променят в златисто, когато сме в другата си форма.

– Хмм... Наясно ли си, че това мен не ме притеснява, както би могло да се очаква, когато на момиче като мен се обясни какво е в действителност. Не трябва да се притесняваш. Ще бъда добре. Това, което ти ми даде да прочета, с каква цел беше? Да се отдръпна от вампирите или да разбере какъв е Роналд? Да, не отричам, че това, което научих, е трагично и ужасно, но това е начинът да поддържа живота си всеки вампир. Трансформацията е нещастна и определено го е изкарала извън контрол, но той сега е различен, повярвай ми.

– Мила, никога няма да те оставя сама в този период от живота ти. Искам да си наясно и да си направиш изводите на чия страна оставаш – с тях или без нас – ти решаваш!

– Мамо, не ме карай да избирам, преди да се убедя в истинността на думите ти. Рано е да се каже. Та аз не съм се променяла нито веднъж и никога не съм живяла като другото си аз. Връзката ми с Роналд...

– Мислех, че няма нищо между вас. Така поне разбрах от теб.

– Права си, да, нищо не се случва между нас. А сега, ако ме извините, е време да си лягам.

Лиса за първи път излъга майка си. Дали защото искаше да я успокои, или наистина дълбоко в сърцето си изпитваше чувства към Роналд – не можеше да определи. Беше объркана и не знаеше какво говори. Облече си пижамата, зави се и изгаси нощната лампа. В сънищата си тя беше с Роналд и си прекарваха страхотно. Бяха седнали на една полянка, осяяна с красиви

разноцветни растения, озвучавана от прелестното чуруликане на птичките. Говореха си, смееха се, играеха и се забавляваха. Наслаждаваха се на всеки споделен миг заедно. Главата на Лиса беше излегната в скута на Роналд. Тя наблюдаваше прекрасния залез. Роналд галеше нежно кожата ѝ, гледаше я влюбено в очите и се навеждаше плавно към алените ѝ устни. Всичко изглеждаше като завършек на приказка с щастлив край.

Докато едни сънуваха сладко под завивките, други се опитваха да се отърват от болката, натежала в душата им. Кларис, Флорин и Мериан се разхождаха по недобре осветените улички на града. Кларис беше с разбито сърце и утеха ѝ бяха само нейните приятелки. Неизвестно защо реши, че най-добре ще удави мъката, като се напие с приятелките си. Само така нейното сърце щеше може би да спре да кърви от раздялата ѝ с Роналд и стреса, причинен от неговата изневяра. Чуха шум, идващ от две пресечки напред и решиха да го проследят. Глъчката ги отведе до един среднощен бар, скътан в тясна уличка. Влязоха и не можеха да повярват колко е пълно. На сцената пееше рок-банда, а на дансинга се полюшваха какви ли не двойки. Някои слушаха музиката от бара и се друсаха. Определено бе незаконно да продават алкохол на непълнолетни и да няма охрана, която да проверява личните карти на посетителите. Имаше наркомани и пияници, които се влачеха като парцали из клуба. Тричките седнаха на високите столове без облегалки в едната страна на бара, а от другата стояха прави няколко от враговете на Роналд, говорейки на висок тон. Те подочуха какво се е случило между Кларис и „татковото господинче“, както го наричаха те. Знаеха, че за да го наранят, трябва да го ударят по слабото му място. Неговата Ахилесова пета бяха приятелите му. Но не можеха да рискуват да го направят на публично място, защото имаше върколаци, които да ги разкъсат и обезглавят. Така и за да не нарушат кодекса на рода си, стояха мирно в очакване на момента, когато ще бъде удобно да атакуват безсилните момичета.

След около два часа Кларис беше толкова пияна, че бе загубила напълно разсъдъка си. Флорин и Мериан едвам се държаха на краката си, подпирайки се една о друга за раменете си. От заведението отказаха да им викнат такси, за да не се оплачат на ченгетата. Трите излязоха и стигнаха до края на улицата, която се разделяше на две. Там Кларис пожела лека вечер на приятелките си и пое наляво към дома, а те тръгнаха надясно да търсят такси. Докато вървеше, Кларис измъкна телефона от задния си джоб, за да види колко е часът. Оказа се, че му е паднала батерията. Това всъщност

беше без особено значение, защото нямаше кой да ѝ се кара, че в този късен час още не се е прибрала вкъщи. Родителите ѝ бяха в командировка.

Изведнъж пред нея изникнаха три красиви момчета. Те я обградиха, взеха чантата и връхната ѝ дреха. Чат – най-големият неприятел на Роналд – знаеше, че не може да ѝ внушава, докато е в алкохолно опиянение. Затова даде знак на останалите да я нападнат. Първо ѝ зашлевиха няколко плесника, после ѝ одраха гърба. Забиха дългите си зъби на различни места по тялото. За да не се съпротивлява, счупиха ѝ ръката и ѝ извиха крака. Побоят беше изключително жесток.

Приятелките ѝ бяха успели да се приберат с такси. Помолиха шофьора да настигне по пътя Кларис и да закара вкъщи и нея. Той я откри, без да се затрудни особено. Натисна рязко спирачките на автомобила, дръпна дръжката надолу, отвори прозореца и се показа, за да подкани момичето да се качи. Грубиянинът Чат обаче застана пред него и му внуши да я блъсне под заплахата да му извади бъбреците. От чувство за самозащита и от внушението на Чат той го стори. Шофьорът потегли на скорост и блъсна Кларис. Ударът я подхвърли високо във въздуха и я залепи със сила в стената. Като по чудо Бог я опази жива.

Вампирите бързо се ометоха. Кларис губеше много кръв, имаше сътресение, изпитваше неизмерима болка от счупванията. Раните ѝ бяха толкова дълбоки, че ѝ се виждаха костите. Не можеше да се обади на никого за помощ, така че предчувстваше смъртта си.

Роналд беше излязъл на разходка на открито, за да прочисти ума си, но вместо това подуши от един километър кръв и чу много силен плач и момичешки вик за помощ. Изключително бързо стигна до мястото и не можа да повярва на очите си. Наведе се и видя... Кларис, треперееща от ужас. Роналд прецени бързо състоянието ѝ и разбра, че няма никакво време за губене и че всеки момент тя може да умре. Оставаше само една възможност да бъде спасена, но цената на това спасение беше зловеща. Той трябваше да ѝ прелее от своята кръв, знаейки, че ще помогне само да зараснат повърхностните рани и наранявания. Иначе, докато я приемеха в болница, тя вече щеше да е умряла от прекомерна кръвозагуба. Затова, след като я „напои” с достатъчно количество кръв, ѝ прекърши врата. Обрече я на вечни мъки, а себе си – на непрестанно покаяние за стореното.

Кръвта му започна да ѝ действа. Хвана я през кръста и я понесе към една горска барака. Там той смяташе, че ще е най-удобното укритие за през нощта. В състоянието, в което беше изпаднало пребитото до смърт момиче, то не можеше да остава само. Промяната вече беше в действие. Роналд внимателно я остави на едно походно легло да спи и се възстановява. Да не би да я събуди, той излезе да пази отвън от поява на неканени гости

изневиделица. Съжаляваше я много. Ситуацията се оплете още повече. Как ще ѝ обясни в какво я е превърнал? Тя не искаше да има нищо общо с него след флирта му с Лиса. Дали изобщо ще му повярва след всичко, което ѝ причини? Той не заслужаваше нейната любов. Определено. Цяла нощ размишляваше. Ако утре тя не е под влиянието на питиетата, ще започне да я тренира за самоконтрол.

Утрото на 7 септември настъпи, а Кларис продължаваше да спи. Роналд обаче не можа да мигне. Отиде на лов, докато чакаше „поспаланата“ да стане. Не се забави много. Върна се тъкмо навреме. Кларис беше гладна, но този път коремът ѝ не къркореше за филия с шоколад или кисело мляко с корнфлейкс. Беше се очистила от вчерашното преживяване. Започна да вика и да креши. Хвана фенера до себе си и го счупи. Направи дълбока рана в ръката си. Трепереше, защото недоумяваше как е възможно да ѝ се пие кръв. Роналд влезе в стаята и видя втрещения в дланта ѝ поглед.

– Къде се намирам?

– Ние сме в гората. В една изоставена барака. Тук водят бъдещи...

– Знаеш ли, не ми пука. Махам се оттук. И между впрочем какво си направил с кървящите рани? Те са изчезнали. Спомням си вчера как бях нападната от група малоумници и блъсната от кола в стената. Ти защо си тук с мен?

– Имам отговор на въпроса ти. Всичко е наред. Не ходи на лекар. Ще те вземат за откачалка. Аз те спасих в лошия смисъл на думата.

– Не съм сигурна, че те разбирам.

– Беше изгубила много кръв. Не можеше да се изправиш. Кракът ти беше извит, а ръката ти – счупена. Цялото ти лице беше в синини. Имаше стотици драскотини и дълбоки белези от одирания.

– А как ще обясниш това, че порязването зарасна? Стиснах фенера и той ми поряза пръстите. Сега, като се погледна, не виждам нищо, сякаш не се е случило нищо. Това е невъзможно. Не! Сигурно сънувам кошмар. Така ми влияе алкохолът. Въобразявам си разни неща. Може да сънувам и нищо от това да не е реално, а да е само плод на моята фантазия.

– Не, истина е. Усещаш ли ме? – Роналд допря леко върховете на пръстите си.

– Махни се от мен! – Кларис сложи ръка около сърцето му и го запрати в другата страна на помещението, а после се извини.

– Няма проблем. Трябва да ловуваш, преди да загубиш разсъдък си. Ще убиеш някого, без да го искаш, защото жаждата ще се превърне в навик. Ела с мен и ще те науча на всичко, което знам.

Преплетоха пръстите си и излязоха навън. Тя не знаеше дали трябва да му има доверие. Стигнаха в гъстата част на гората. Точно пред очите си съзряха зайче.

– Виждаш ли го?

– Кое? – попита тя. – Ако говорим за заека да, той е пред очите ни.

– Нападни го.

– Защо да го правя. Да не би като отнема нечий живот, ще ми олекне. Напротив, убийството отваря тъмната страна на душата. Няма да се превърна в безскрупулен умопобъркан килър.

– Добре. Разбирам те. Влизам ти в положението, тъй като в началото бях точно както теб – отказвах да се храня, но в един момент пренебрегвах всичко и си казвах, че за теб е съществено да си благоразположен към приумиците на тялото. Просто бъди като „компас”, нека стрелките ти посочат посоката. Искам да кажа, че като вампир трябва да се съобразяваш не с морала, а с глада. Сега той е водещата линия. Всеки път, когато промениш положението си, тоест отстояваш принципите си и се дърпаш от неизбежното, той винаги те заставя. В началото ще си извън контрол, ако не си намериш опора, за която да се обвържеш.

– Напълно осъзнавам трудността от това да промениш начина си на живот за секунди. Сякаш имам нова самоличност. Това за мен е вид прераждане, но не в животно или в другия пол, а в същество от съвсем нов вид.

По време на поучителните приказки Роналд забеляза, че ръката на приятелката му започва да потъмнява и кожата ѝ започна да се набръчква. Не се уплаши толкова той, колкото тя самата. Нареди ѝ да убие заека или доброени минути ще се гътне и тялото ѝ ще „спихне” като надуваем балон.

Кларис не почака втора покана. Щом трябва да го направя, така да бъде. Очите ѝ почервеняха, на околоочните контури се появиха наситено черни линии, сякаш ѝ е потекла очната линия. Втурна се към безпомощното същество и го разкъса бясно. После припадна на тревата. Това е доста чест процес, при който се променя физиологичната структура на новородените. Нахранването е първата стъпка към преобразяването.

Роналд я хвана, сложи я на рамената си и я заведе в дома си. Остави я да спи на матрака в килията им за мъчения. Там беше обособена стая с нормални размери, но без прозорец и без гардероб. Помещението беше студено от навлизания през главната врата студен въздух. От дясната страна на външната, прилежащата стена беше поставена етажерка, чиито рафтове бяха заети с малки шишенца с кръв. Той я затвори в стаичката и нареди на прислужника им Джеймс да я наглежда.

– Ще се върна след два часа. Пазете ред и дисциплина.

Тръгна към къщата на Лиса. В дома на Фортън всичко беше нормално, като изключим будилника, който все още не будеше буйната поспалана. В 7:45 се звънна на портата и отвън чакаше нейният красавец. Лиса още не си беше измила лицето, когато грабна и нахлузи върху пижамата си палтото на баща си Джон. Навън прохладният вятър пронизваше ужасно. Лиса я побиха тръпки.

– Какво правиш толкова рано тук?

– Всъщност искам да ти споделя нещо и се надявам ти да ме разбереш. Вчера се случиха непредвидени и необмислени действия. От цялото си сърце се извинявам за необичайното си поведение. Денят с теб беше дори по-хубав от капка кръв. Много съм ти благодарен.

– Виж, и аз много се радвам от срещата ни. Беше просто великолепно. Но знаеш, че не бива да сме заедно, нали?

– В какъв смисъл заедно. Уточни моля!

– Ами всъщност да бъдем двойка.

– Каква?

– Ох, просто ми внуши да ти разкажа какво съм сънувала снощи.

– Не бих искал повече да прибягвам до това. Имам проблем за решаване, но ще се радвам, ако си ме сънувала. Вчера направих една непоправима грешка. Трансформирах Кларис във вампир.

– Какво си сторил! – провикна се бясна Лиса.

Удари му шамар по бузата. Тя стана от люлката, на която бяха седнали в задния двор и хвърли палтото на земята. Личеше си колко му беше ядосана, въпреки че това не ѝ влизаше в работата. Очевидно разбуди родителите си, които тъкмо се оправяха за ставане. Чу се трополене по стълбите. За да не я хванат, че е излязла без позволение, Роналд отиде при нея и постави ръка върху маково червените ѝ устни. Майка ѝ излезе на верандата и започна да вика дъщеря си, но за да не се издадат, Роналд целуна Лиса страстно и я потопа в едно уникално чувство. Лиса не се отдръпна от прегръдките му и дори го сграбчи по-близко към себе си, за да усети туптенето на сърцето му. Биеше толкова бързо, че Лиса се стресна да не би да му е станало нещо. Роналд се подхилваше.

– Това е, което изпитвам, когато се влюбя в някого.

– Ти... да не си....

– Да, напълно съм обсебен от енергията, с която ми влияеш тъй силно. Знаеш ли, трябва да се оправяш бързешком и да измислиш как ще заблудиш вашите.

– О'кей.

– Знаеш ли, щастлив съм, че се познаваме – прошепна ѝ на ухо любовчията.

За по-малко от двадесет минути се спретна. Когато наближиха с колата резиденцията му, той ѝ нареди да стои плътно зад него, за да бъде в безопасност.

– Ще имам ли възможност да се запозная с родителите ти?

– Ако искаш да умреш, давай. Ще ти видят сметката. Нали не мислиш, че ще те приемат добродушно и ще започнат да ти подхвърлят ласкателни комплименти. Те не са тези, за които ги мислиш.

Преди Роналд да извади ключовете от колата, Лиса му напомни за утрешния ден. За нея започва нов живот. Сякаш се образува нова звезда, създадена на мястото на изгасналата предишна. Вече няма да е същото момиче, което всички познават. Тази Лиса е лошото копие на истинската, но без недостатъци. Приятелите ѝ са неизменна част от живота. Те са преходът между миналото и настоящето, човешкото и дивото, доброто и злото, реалността и измененото приказно съществуване на зверовете. – Трябва да поговорим – каза тя.

Роналд, без да каже нищо, поклати глава в знак на съгласие.

– Готова ли си ?

– За кое.

В този момент двама едри пазачи се изправиха от двете предни врати.

– Мълчи! Не казвай нищо! Остави аз да говоря.

– Коя е тази? – попита единият от тях, Джеферсън, с леко повишен тон.

Определено се долавяше враждебна нотка в гласа му.

– Спокойно, тя ми е приятелка, не закуска или удоволствие за сетивата – каза той, излизайки от беembeeto. – Ела! – подаде ръка Роналд.

Лиса по навик си протегна ръката и стисна здраво неговата. Изпитваше сигурност. Двамата вампири съобщиха на приятеля си, че баща му го очаква в гостната. Имали спешна семейна сбирка относно находчивостта и небрежността му.

– Благодаря за уведомлението! Отивам натам, но тя идва с мен.

– Както желаете, господарю – отвърнаха му те, подхилвайки се.

– Ела, сега ще се срещнеш с майка ми и баща ми – каза Роналд, стискайки ръката ѝ.

Влязоха вътре и се запътиха към дневната.

– Здравей, татко! Къде е мама?

Ричард се обърна с лице към тях и отговори, че Лейла е на лов с останалите.

– Синко – приближи се към тях старшият, – какво си мислиш, че правиш, като ми водиш току-така трансформирана и очакваш като главатар на клана да проява снизходителност и да ѝ предоставя убежище. В този дом живеят и се препитават само моето семейство и поданиците ми. Тук няма

достатъчно пир за всички ни, ако ме разбираш накъде бия. Аз съм диктаторът, а ти си мой син и изпълняваш нарежданията ми. Тук аз взимам решенията, а вие се съобразявате. Крайната дума е моята и не подлежи на възражение.

– Какво си направил? – Лиса хвана брадичката му и измести плавно главата му, за да има очен контакт.

– Ще ти обясня по-късно. Успокой се всичко ще бъде наред.

Изричайки това, той не си даваше сметка каква празна надежда ѝ даде.

– Я, какво си ни довел? Усещам биещото ѝ сърце. Човек... – облиза с върха на езика си устните. – Дръзна да дойдеш с нея на място с куп вампирянали? Много умна постъпка!

– На практика, тя не е... – започна Роналд изречението, но тя му стисна пръстите, давайки му знак да спре дотук, за да не навлиза в подробности.

– Добре, тогаз още на секундата ще освободиш тази малка неканена нещастница и ще я разкараш от погледа ми. Толкова жалка изглежда, превивайки се от свития стомах. Защо да не кажа на компанията да ѝ видят сметката. Направо ми се къса сърцето, което не притежавам, при вида ѝ.

– Нима?

– Ако не изпълниш заръката ми, ще пострада приятелката ти. Ти решаваш. Или да намериш подслон за вампирката ти и да се спасите всички, или да се възпротивиш и от русокоската да се пролива кръв и накрая да видиш една жалостна картинка на умъртвеното без глътка живинка тяло.

– А ако ти дам довод, който ме стимулира да я превърна в кръвопиец, ще размислиш ли?

– Категорично не, сине мой, ако мога още да си служа с тази дума да те наричам така. Ти престъпи правилата, моралните ценности и оскверни нашия вид. Защо ми е да си блъскам главата от безумните ти действия. Който е надробил попара, ще си я сърба. Засрами се в какъв човеколюбец си се превърнал. Съчувствието, което проявяваш, те прави слаб. Не се оставяй да те „помете“. Не толерирам подобни своенравни хрумвания. Наясно си с кодекса на вампирите – при нарушение на една от нормите виновният трябва да бъде наказан спрямо степента на сериозност. Напомням ти отново, в случай че си забравил урока: забранено е превръщането на местни в новородени. Позволено ни е да се храним от тях, и то при крайна необходимост. Няма да те докладвам на Съвета, защото си мой син, но те предупреждавам това да не се повтаря никога.

– Благодаря за разбирането и се извинявам за постъпката си. Няма да се повтори. Още сега ще я преместя на друго безопасно място. Да тръгваме Лис.

– С теб съм. Ще ти помогна. Не се бой – утеши го Лиса.

Слязоха по стълбите, водещи до килиите, и наредиха на останалите да се разкарат. Лиса изпълни всичките му нареждания. Изкараха Кларис, която изглеждаше почти като покойница. Не можеше да се държи на краката си, виеше ѝ се свят, прилоша ѝ и едвам говореше. По заповед на Роналд Лиса се качи до стаята му и измъкна изпод леглото му черен плик, където имаше складирани откраднати запаси кръв. Не губеха нито минута и се ометоха със скоростта на светлината. На два километра от там спряха да си починат и да нахранят гладната. Лиса стоеше на дистанция от нея след заканата на Роналд. Той ѝ оказа първа помощ. В мига, в който кръвта започна да циркулира в тялото на Кларис, обликът ѝ бавно започна да се променя. Кожата поизсветля, лицето ѝ започна да набира някакъв цвят, рефлексите се възстановяваха, мускулите укрепваха и тъмните кръгове под очите ѝ изчезваха. Вените не се виждаха, цветът на очите ѝ стана яркочервен и с аленочервени оттенъци в крайните части на ириса близо до склерата. Лиса беше изумена от гледката. Краката ѝ се подкосиха от уплаха, косъмчетата по ръцете ѝ настръхнаха. Знаеше, че след броени часове ще изпадне в същото състояние.

– Трябва да измислим план – съобщи им Роналд.

Придърпа Лиса да говорят насаме. Нищо не им хрумваше. Разсъждаваха, но нищо не избистриха.

– Аз ви чувам, глупаци. Забравихте ли за моя суперслух, ама че сте краткопаметни. Защо не дойдете тук? – прикани ги при нея. – Не е етично да си шушукате в присъствие на трети, който не взима участие в разговора.

– Да, вярно – отвърна Роналд и с привкус на самосъжаление се изхили. – По-важно е да ви опазя живи и невредими до утре вечер – той ѝ каза това, поглеждайки Кларис. – Ти не можеш да се контролираш и си риск за всички. Осъзнаваш ли докъде би стигнала? Минал съм по същия път и знам какво е. Да си различен не е лесно, но те прави индивидуален. Затова хората през Ренесанса са се вглеждали в собствените си способности, възможности и капацитет. Те са се различавали и са изграждали себе си. Стига да умееш да се климатизираш, няма да имаш такива проблеми. Най-издръжливите са били с най-висок процент вероятност за оцеляване. Има вампири, които нямат граници и дори избиват себеподобните си. Това го правят в знак на отмъщение към създателите си. Криеш в себе си сили, които на този етап от развитието ти не са изплували на повърхността. На тези сили им трябва тласък, нещо, което да ги отприщи. Своя напредък постигнах благодарение на Лиса. Тя е моето просветление. Отвори ми очите за много неща. Лиса, откакто те срещнах не мога да си представя друга в живота си освен теб. Дори да не изпитваш привързаност към мен, аз пак ще те обичам винаги.

Нямах куража да се изправа пред най-големия си страх – истината. Искрено съжалявам, че скрих от теб същността си. Мислех, че не си готова да ме възприемеш такъв. Смятах, че ще се дистанцираш от мен и после няма да мога да ти се наслаждавам: на чудесния ти глас, красивата ти фигура, прекрасната ти усмивка, великолепните ти руси, леко начупени, изкръщи на слънчевите лъчи кичури. Надявам се някога да ми простиш за всичко, което ти причиних. Не губя надежда, че когато денят за прошка дойде, горчивините ще бъдат преглътнати, а за болката, която ти нанесох, ще си затвориш очите. Докато си още човек, си уязвима за околните. Не можеш да се самоотбраняваш. Безпомощна си. Ухапе ли те вампир преди първото преобразуване, ще замърси кръвта ти и няма да издържиш на отровата. Аз няма да го допусна.

– Тогава защо съм още тук с теб. Да, в сигурни ръце съм, но Кларис може, ако поиска, да ме убие.

– Именно за това говоря. Нуждаем се от схема. Не искам да оставя нито една от вас сама.

– Да, но при всички положения ще тръгнеш с едната и другата ще зарежеш – произнесе се надутото Кларис.

– Кларис, вашите къде са? – обърна се към нея той.

– В командировка, по-конкретно – бизнес пътуване до Ньолвил.

– Ако мога да попитам: кога се връщат?

– Значи, доколкото слушах внимателно майка си, на 10 септември по обяд. Ще хванат личния си самолет рано сутринта, за да се приберат, преди да съм тръгнала за училище.

– Звучи чудесно. Ще отидем у вас. Не трябва да се набиваш на очи. Навсякъде върколашкото обоняние ще те засече и вампирите от клана ми ще си играят с теб. Ще те принуждават да избиваш без ред хора, докато не им стане скучно и не си намерят друг, когото да дразнят, а ти ще си нещо подобно на наркоманка кръвопийца. Запомни – навсякъде дебнат неприятности! Ще ти обясня всичко детайлно, когато стигнем.

– Необходимо ли е да правиш всичко това? Нямах ли си по-забавно занимание от разговори с вампир новобранец.

– Намирам въпросът ти за безсмислен. Разбира се, че ще ти помогна да минеш през това. Не се самозалъгвай, мислейки си, че не е голяма работа. Нуждаеш се от мен да те науча как да използваш силите си правилно. Аз те въвлякох в тази бъркотия, но за съжаление не е по специалността ми – и на никого не е – да те измъкне от калта, в която наджапах аз и поведох и теб.

Лиса взе думата, обявявайки им, че нейното място не е сред тях.

– Аз... не мисля, че имам работа с нея. Първо, всичко ми е каша в главата. Не мога да асимилирам всички тези неща, овъртяни около свръхнормалното. Второ, коя съм аз, че да се мотая със знаменитата госпожица и сложния ѝ живот. Трето, нямам ни най-малко намерение да ходя точно у тях. Като я знам каква е устатница, ще се разприказва пред аудиторията в даскало, над която има влияние, как съм посмяла да премина прага ѝ и да претендирам да ме пусне вътре. И това няма да си причиня.

– Ще спреш ли да ми надуваш главата.

– Нека се доизкажа. Та бях стигнала дотам, докъдето казвах, че ще се превърна в нейна сензация. Нещо, което няма да си причиня. Никога не сме се разбирали и днес не е времето за примирие и за заравяне на томаховката. Винаги между двете ни е имало неугасващ конфликт, така че дори това не е повод за сключване на мир. Аз не съм съгласна да участвам. Ще се прибера вкъщи, ще си наредя учебниците в чантата и ще продължа да си гледам училището. Това е напълно нормално за такива като мен.

– Лиса, не ме оставяй. Ти си най-важната ми. Имам отговори на въпросите ти, за които нямах смелостта да разговарям с теб преди. Няма да допусна същата грешка отново.

Кларис се подразни от проникателността на влюбения Роналд по отношение на любимата му.

– Може ли по дяволите да престанете да говорите за нескопосаната ви връзка и да се съсредоточите върху истински належащия въпрос. Обаче отсега ви казвам: отстрани не изглеждате много като любовна двойка.

Роналд излезе извън кожата си. Нищо не беше в състояние да му попречи да ѝ отвърне. Думите на Кларис засегнаха много дълбоко разбитото му и без това сърце. Словата ги взе прекалено навътре. Приблужи се към нея, помириша я и я придърпа към дървото. Силата му беше по-голяма от нейната. Несравними бяха. Единственият изход от ситуацията беше да си вземе думите обратно. Окървави с много плесници лицето ѝ, а целите ѝ китки бяха в синини от пристягането. Съвестта на Лиса не ѝ позволяваше да гледа мъчителната сцена и докато той се разправяше с Кларис, тя ги напусна. Роналд я догони, молейки я да си избистри ума и пак да помисли, но тя беше непоколебима. Няма да играе ролята на бялата царица, а той на черния цар. Тя беше свободна да се движи накъдето волята ѝ я поведе, а той беше ограничен до минимум. Трудно беше да се справя с две жени – всяка защитаваща своите интереси, а той по средата. Изборът беше негов, но последствията щяха да рефлектират върху двете. Ще ги нарани несъзнателно. Като че ли няма какво повече да извади от торбата – козове му се изчерпаха. Внушението можеше да свърши работа сега, но на следващия ден нямаше да важи. Тя ще си припомни всичко нарочно

забравено и ще му се обиди още повече. Насила хубост не става. Нейната майка я държеше доста изкъсо, точно както Ричард своя син – по това си приличаха. За нейно добро беше да си ходи, за да не се усъмни Мелиса или пък да не доживее рождения си ден от Кларис. Общо взето, ни така, ни иначе. Роналд беше наясно с риска да пусне сама любимата си без подкрепление да минава през гората. Единствено се опита да упъти Лиса до свърталището им, където беше паркирал. Извади от шлифера си връзката с ключове и ѝ я даде. За да се увери, че е стигнала, ѝ каза да се обади по клетъчния телефон, сложен в жабката на колата. На такова близко разстояние той не долавяше миризмата на дрехите ѝ. Щеше да му олекне на душата, като я чуе да пътува.

През това време „виновникът“ се зае с изграждането на навици и изясняването на правилата и табутата на клана, към когото вече принадлежеше новото попълнение Кларис. Мисията му не беше лека, защото беше малко вероятно успешно да се сработи и да се спогажда с млад, кипящ от енергия и много несдържан супернатурал. Ала връзката им все пак беше силна... Градеше се на вътрешни усещания един за друг, въпреки че не ги показваха. Потеглиха...

Лиса бързаше да се добере до колата, където можеше да се защити от неприятели. Не трябва да забравя, че е човешко същество, но и да не е, пак е заплаха за чуждото общество. Успя се качи, сложи колана през кръста си, изправи наклоненото надолу огледалце за обратно виждане и отвърна поглед към арматурното табло, в средата, на което имаше електрически часовник. Оказа се, че очакванията ѝ са други. Разполагаше с около два часа до започване на мъчението. Въздъхна, постави двете си ръце на кормилото и натисна газта. Тя беше още твърде далеч от навлизане в тънкостите на шофирането. Слава Богу, че баща ѝ я готвеше три месеца за шофьорския изпит. От това се чувстваше някак по-сигурна.

Докато минаваха незабелязано през храсталаците, Роналд наостри уши и долови звуковите трептения от двигателя на автомобила. Успокои се поне, че се е добрала... Те продължаваха своя път.

Лиса шофираше с голям трепет. Излезе сравнително бързо от териториите на вампирите. Успя да мине напъряко през един изоставен от времето път.

Роналд, напътстван от своя джипиес, се отскубна от враждебното средище на сборището. Бяха близо до мястото. Отпред, извън вратите на имението, стояха мирно пазачите бодигарди. Видяха в далечината момиче, наподобяващо тяхната мис. Втурнаха се към нея, обезпокоени от нейното отсъствие. Заляха я с куп глуповати въпроси, за да разберат какво е правила вчера. Кларис все още не беше овладяла новото си чувство за глад и не

можеше да го контролира. Проправи си път между тях и тъй като всичко ѝ беше вече дошло до гуша, си показа „ноктите“. Размахваше ги насам натам хаотично във всички посоки и удряше где когото свари.

Слугите изпаднаха в несвяст, след като си удариха главите в ръбовете на неравните камъни или в кората на дърветата. Нещо странно се случи. Капки кръв течаха по ръцете, гърбовете и челата им, а Кларис не реагира на порива от силното желание. Навярно дотогава не беше изпитвала такова, въпреки че за новатор да не се подаде на подобно изкушение беше много странно. Гладът се активира, без да има бутон за спиране. Икономката, която чистеше прахта от старите златни и сребърни съдове се показва на прозореца на кухнята. Отвърза престилката от кръста си и хукна да ги посреща.

– Здравейте, мисис Бейнхард.

– Подобно – каза с пренебрежение и високомерие господарката.

– Ще желаете ли нещо за пиене или хапване. Сигурно сте изморена.

– Ами... имате ли студена маринована риба.

– Боя се, че не. Съжалявам!

Ръцете на икономката започнаха да треперят от директния отказ, отправен към госпожицата.

– Знаеш ли...отяде ми се. Ще се кача с този млад господин в стаята си.

– Много добре. По всяко време ще бъда на ваше разположение.

Преди Кларис да го задърпа за ръкава на тениската му, той сметна за учтиво да ѝ се представи:

– Впрочем приятно ми е. Аз съм Роналд, приятел на Кларис и неин съученик.

– Името ми е Рене Допелфайер. Пропуснахте да споменете, че е възпитан и галантен – погледна към госпожица Бейнхард.

Здрависаха се.

Жената имаше леко изкривяване на фалангите и беше прегърбена от постоянното коленичене, лазене и т.н. Роналд намести костите на госпожата.

– Яко хващане.

– А... – отдръпна си ръката.

През това време Лиса притеснено управляваше автомобила. Видя, че има тринадесет повиквания от загрижената си майка. Десет минути по-късно вече паркираше луксозното превозно средство. Слезе от него, заключи колата и хвърли ключовете в чантата си. Влезе вътре и съблече якето, събу си обувките, сложи чантата си на пода в хола и се затича нагоре по стълбите. Отвори леко скърцащата врата на стаята си и се вмъкна плахо.

Започна да се преоблича с униформата с бродираното лого на училището. После изпразни етажерката с учебници и ги нахвърля върху чаршафа на леглото си. Грабна тези, които щяха да ѝ трябват. Докато се занимаваше с подреждане на пособията си, телефонът ѝ звънесе с пълна сила с най-мощния ринг тон. Тя просто не го чуваше. Беше проверката. „Защо не ми вдигаш скъпа?“ – говореше на себе си майка ѝ, седнала на въртящия стол в работата.

Роналд издърпа джиесема си да провери дали е получил известие. Нямаше нищо. Лиса не го беше търсила, нито писала. Затова той реши да изпрати емотиконка с жално личице, за да обозначи, че му липсва.

Лиса хапна набързо и излетя от вкъщи. Имаше достатъчно време да стигне, но просто всичко, което ѝ се насъбра, ѝ дойде в повече. Бъдещето няма да мине по мед и масло, целите и мечтите ѝ изгоряха като хартийка в пещта. Обхвана я някакво тъжно чувство на обреченост. Дали животът ѝ е безсмислен... сбогом реализация, шанс за успех и стабилно образование. Всички мечти вече бяха останали в миналото. Спомни си една стара поговорка: „Не гледай миналото, а настоящето.“ Дезориентираната дама отваряше нова страница от живота си. Пристигна в бодро състояние в класната стая. Поогледа се за Роналд и Кларис, но не ги видя. Приятелката ѝ ѝ махаше, докато не я забележа. Настаня се както обичайно до нея и полюбопитства за двамата отсъстващи. София много се озадачи от въпроса и искрено се боеше за нея. Нямаше видими признаци за настъпващата промяна. Четиридесетте минути по физика с г-жа Хауърд минаха чудесно. Лиса дори се престраши и призна пред момчето, което обича, че го харесва. Това определено не беше в неин стил. Започна да върши глупости, за които ще съжaliaва. През междучасието Джаспър подсети Лиса за приготовленията за купона, с които трябва да се занимаят след даскало.

Разговорите с Кларис бяха изтощаващи и за двамата, но бяха необходими. Кларис усещаше, че това не е за нея. Всички тези дрънканици за какво бяха? Роналд смяташе, че с негова помощ Кларис ще може да посети училището днес за последно през седмицата. Силите на вампирите намаляваха през деня заради светлината. Обонянieto и слухът им бяха важни за оцеляването. Върколаците са отколе в конфликт с вампирите. Да си такава си беше предизвикателство, но имаше вяра в себе си. Появиха се. Роналд бързаше да отиде при Лиса да поговорят. Лиса се натискаше с момчето пред шкафчето. Роналд запази самообладание и просто му въздейства да се разкара.

– Хей, какъв ти е проблемът? – попита Лиса.

– А на теб?

– Аз нямам. Защо просто не се изпариш.
– Идва ти на нагорно. Свикни, така няма да се налага да упорстваш.
– Няма да се дам, нито да се примиря – отговори Лиса. – Тогава излиза, че ми е все тая, а то не е. А ти защо не се откажа от мен. Защо не продължи нататък, а аз да продължа да бъда в съзнанието ти. И без друго само неприятности ти докарвам.

– Слушай ме. Когато си упорит и целеустремен, не мислиш за друго. Заради теб се върнах. Не предполагах, че съм способен да направя нещо подобно, но уви. Ще ти помогна да минеш през това. Ще помогна и на двете ви. И аз ще се науча отново да имам човешко сърце, колкото и налудничаво да звучи това. Нелепо е, когато се опитваш да бъдеш такъв, какъвто не си отвътре. Искам да те целуна още веднъж ...

– Стига да ти позволя – усмихна се Лиса.
– Аз съм този, който определя правилата – каза Роналд.
– Така ли било?
– Ела, ще отидем на усамотено място.
– Започва часът – каза Лиса.
– Ще спазваш тези правила? Сериозно ли? Това противоречи на същността ти.

– Не ме провокирай! Аз решавам каква да бъда.

Роналд вдигна рамене. Денят беше дълъг и натоварен. След биенето на звънеца за излизане от стаите Лиса се заговори със София и Джаспър. Роналд ги настигна и прошепна на ухото ѝ да го чака в полунощ у тях. Кларис чу това и не остана очарована. Може да му е сърдита за това, че я превърна във вампир, но чувствата ѝ към него бяха все така изпепеляващи.

Събитието щеше да се проведе на ъгъла на Голфстийм и Хамбърууд от 19:00. Украсата вече беше сложена. Масите – резервирани, подът – измит. Стъклата на заведението – лъснати. Тортата почти направена. Липсваше само уточнен списък с поканените. До момента фигурираха осем души. Храната щеше да се определи с управителя. След като свършиха с последните приготовления, Лиса се сбогува с тях и продължи право надолу по улицата. Беше 21:42 през нощта. Беше пълнолуние и да бродиш сама по тесните неосветени улички беше много страшно. Лиса си постави ултиматум да не говори за себе си, докато самата тя не реши да сподели нещо.

Изведнъж отнякъде долетя Кларис.

– Здравей отново! Как мина? Пак се срещаме.
– Ти да не ме преследваш? – попита Лиса. – Всичко е о'кей. Болезнена ли е промяната.

– О, моля те, не ми казвай, че си се вкопчила в Рони, за да се правиш на състрадателна и на съпричастна. Разбира се, всеки ден да се храниш с едно и също не е здравословно, но нали разполагам с много различни кръвни банки .

– За твоє сведение аз винаги съм била такава – каза Лиса. – А по отношение на Рони нямам какво да коментирам. Той те обича, Кларис. Да не мислиш, че не се терзае за теб или му все едно. Спасил те е. Не го ли оценяваш поне малко. Ако не се беше притекъл на помощ, щеше да си мъртва. Дай си сметка.

– Не ме поучавай, Фортън. Нямам намерение да се карам с теб. Благодарна съм, че съм жива след това, което ме сполетя вчера. Не си изпадала в моето положение. Знаеше ли, че съществуват такива приказни същества?

Лиса кимна с глава.

– Вече сме две. Аз съм аматьорка и още се уча на постулатите на вампирите, а ти ще останеш завинаги моя съперничка върколак. Явно са ни обрекли да се ненавиждаме, а? Мога да прочета мислите ти. Чудиш се защо още не съм ти разкъсала гърлото или защо не съм прекършила крехката ти глава. Колкото и да те мразя от дън душа, не съм способна да отнема живота дори и на мравката в гората, което не отговаря на описанието на кръвопиец. Ако искаш да не се караме, поне не ми се пречкай.

Телефонът на Лиса звънна. Тя го вдигна, без дори да погледне името. Беше Мелиса, която я молеше да не се прибира сама по тъмно и да изчака на топло вътре в заведението, където се намира. Мелиса си говореше, но никой не я слушаше. Накрая Лиса я прекъсна и каза, че е на две пресечки от къщи. Затвори. Кларис се беше изнизала. На Лиса не ѝ направи впечатление, че не чува ходенето на втори чифт обувки по тротоара. Мислеше, че ще откачи от цялата информация, която ѝ се изля отгоре. Отново си припомни думите, които близките все ѝ повтаряха: „Ти си силна и ще се справиш“. За момент се замисли дали не са имали предвид това. Но откъде ще знаят, след като самата тя го разбра едва преди два дена. А може да се отнасят за различни неща? В главата ѝ беше каша. Хем се утешаваше, хем се отчайваше от дадения ѝ шанс в този несправедлив, скапан живот. Това е бреме и ще ѝ тежи до края. Да си повтаря ли, че е белязана или да се опита да преоткрие себе си в обновената версия. След двадесет минути се прибра у тях. Никой нямаше освен нея. Лампите бяха загасени. Телевизорът не беше включен. На дивана в трапезарията не си беше проснал краката Джон. Липсваха разлятото кафе на пода и разлистеният вестник на полицата под шкафчетата в кухнята. Очите ѝ се насълзиха, но тя съзря осветлението

от фаровете, които преминаваха през щорите и образуваха сянка. Лиса изчака вътре. Мелиса не се забави много. Поздрави дъщеря си.

– Скъпа не ти се сърдя, че не ме изчака да те взема. Притеснявам се за теб ден преди първото ти превръщане да не ти се случи нещо неприятно. На вечеря ще седнем всички на масата и ще поговорим за темите, които те вълнуват. Баща ти пътува насам. Малко го е задържал колегата му. Преоблечи се в топли домашни дрехи и слез да ми помогнеш. Ще си взема душ и идвам.

Качвайки се към стаята си, Лиса бе обзета от мисълта, че ще си има гост, без майка ѝ да бъде осведомена. Надяваше се да не се изпусне пред техните за Роналд. Родителите ѝ излъчваха злоба и ненавист дори само когато изричаха името му. След като се бяха запознали с тайната на Олдън, бяха в непрекъснат стрес. Не воюваха, но бяха в хладни отношения. Спазваха правилата, но бяха мнителни.

Върколаците твърдяха, че вампирите организират атака срещу тях, за да ги свалят и да контролират града. Лиса беше дипломатично настроена и предпочиташе договори и примирия, отколкото да се лее кръв и да загиват невинни за идеята на някой фанатик. Близостта ѝ с вампирите застрашаваше не само нея, но и семейството, рода, близките, приятелите, роднините и местните. Не беше в състояние така просто да каже: отказвам се, не мога повече, и да загърби всичко. С Роналд бяха сякаш дълголетни познати. Спогаждаха се въпреки всички обстоятелства, спънки и врагове. Все още не знаеше какво изпитва към него. Допадаха си и се допълваха, но не знаеше дали чувствата ѝ са истински или са плод на въображението. Нещата щяха да бъдат коренно различни, след като се извърши промяната. Страхуваше се, но си изграждаше ролята на храбра. Трудно беше да бъдеш такъв, какъвто не можеш да си. Срещу съдбата никой не роптае, така е било писано.

Този монолог течеше в главата на Лиса. Има ли предопределеност, съществува ли случайност, или не? Определено Роналд провокира у нея някакво усещане за преоценка. В началото, когато узна за себе си, т.е. за омърсената си кръв, си мислеше, че нещата ще са под контрол и няма да има повод за притеснение. Обаче винаги се появява едно „но”, което обръща нещата с краката нагоре и те кара да се замислиш. Какви са те? Не, не са човеци или поне не живи. Обликът е същият, ходенето общо, говорът идентичен, но желанието вече взема превес над ума. Разсъждаваха, но по съвсем различен начин за живота.

Лиса се питаше те изобщо защо бяха тук, защо се криеха? Явно не бяха само в легендите и поверията, а реално действащи пионки. Ползата за тях беше, че са наредени в хранителната верига като консументи от трети,

четвърти, пети ред. Какво щеше стане, ако тайните бъдат разбулени и маските свалени. Без повече криене и изпълняване на правила. Нека после Роналд да я съди, задето надушвал морал. Не искаше информацията да плъзне навсякъде и да се стигне до война. В най-лошия вариант ще се сформират два воюващи лагера – този на хората и този на „измислените от интерес приказни горски творения на злото“, „съществата на мрака“. Побиха я тръпки от монолога, но и от факта, че попадна под общия знаменател. Реши, че засега размишленията са достатъчно. Смени натъжената физиономия с усмихната. Изкъпа се. Останаха ѝ още няколко часа щастие като божие творение. Остави телефона си на нощното шкафче и пусна пердетата на прозорците.

– Готова съм. С какво мога да бъда полезна?

– Първо – докато чакаме баща ти да се прибере, ще сложим масата. Аз ще си полегна на дивана, защото се уморих цял ден да се разхождам с тези токчета, но ще те напътствам, ако се нуждаеш от помощ.

– Почини си. Аз ще се заема с приготвянето на яденето и слагането на масата. Купа... Можеш ли да ми кажеш къде седи голямото полусферично плато за салати. Не мога да го намеря никъде.

– Скъпа, в долното шкафче, вляво под мивката на горния рафт в десния ъгъл.

Джон отключи вратата и изглеждаше в лошо настроение. Само помахаше и се качи към спалнята.

Лиса любезно покани родителите си на вечеря. Масата изглеждаше превъзходно. Гозбите ухаеха божествено. Салфетките успешно допълваха цялата декорация към трапезата. Липсваше само контактът помежду им. Атмосферата и хубавата вечеря трябваше да обединят и стоплят сърцата на сътрапезниците. Стъмни се. Мина девет. Чиниите бяха измити. Боклукът изхвърлен. Подът измит. Масата забърсана. В помещението цареше тишина и тъмнина. Лиса не беше от среднощните птици, но имаше причина да остане до полунощ. Никога не бе имала час на лягане, затова на Мелиса не ѝ направи впечатление, че дъщеря ѝ се излегна до нея на фотьойла да яде пуканки. Беше почти полунощ. Нетърпеливото момиче беше в очакване на гостенина си. Беше доволна, че не е издала на никого малката им среща. Удари дванадесет часа. Голямата стрелка захлупи малката на часовника, забит с два пирона на стената над леглото ѝ. Удар по стъклото на прозореца в стаята ѝ продъни ушите. Лиса стана и хвърли поглед надолу. Беше той. Отвори му и го покани. Той скочи и се приземи безшумно в стаята.

– Добър вечер! Честит рожден ден. Обичам те!

Това бяха първите изречени думи на любимия.

– Ооо... колко мило. Много ти благодаря!

– Това не е всичко. Изразявам се добре в пожеланията, но съм ти направил изненада по случай повода и смятам, че думите не могат да я опишат.

– Затвори очи. Брой до пет и ги отвори.

Роналд измъкна от джоба си квадратна велурена кутийка с някакъв десен на гърба. Отвори капачето и извади оттам колието.

– Пет. Отварям ги.

Подаръкът на нейния приятел беше най-милото нещо, което бе получавала.

– Божичко, прекрасно е!

Само по себе си не беше нищо особено, но вече имаше сантиментална стойност за притежателката. Представляваше средно дълга по дължина златно-медна верижка, в долната част на която висеше закачено на нея сърчице, на което бяха гравирани отвътре с главни символи нейната и неговата буква.

– Благодаря за милия жест и уважението, проявено към празника ми.

– Ако не ти допада по вкус, ще ми кажеш, нали?

– Извинявай, но това е нещо, което не бих могла да заменя за нищо друго. От особено голяма важност за мен са такива демонстрации на чувства.

Беше поразен от излъчването на лицето ѝ. Личеше си колко много ѝ се понарави огърлицата. Роналд се възползва от момента, като я гушна.

– Ухаеш неповторимо.

– Харесва ли ти?

– Разбира се. Щом ще съм с теб, ще мога да му се наслаждавам повече.

– Днес е шансът ти да бъдеш себе си и да не мислиш за бъдещето си. Използвай ползотворно твоя ден. Прекалено ли е? – посочи гердана.

– Имаш предвид...

– Сецаш се. И допълни – ако те ужасявам и моето присъствие те изнервя, просто кажи.

– Не... Не съм мислила, че ти си ми пречка. Радвам се, че сега си тук с мен.

Сплетоха пръстите си.

– Винаги ще ми напомня за теб сърцето, което ще лежи на моя врат.

– Избързах ли?

– Знам. Казвам да. Искам да бъда с теб, без да има значение какво си ми причинил, за да не страдам. Но истината е, че не ме боли толкова, че не ми върна спомените, а че скри от мен връзката ни. Всичко остава в

миналото. Не съм от тези, които се хващат за нещо и не спират да дълбаят. Не разсъждавах много, но искам да зная истината. Приела съм, че прикриването на истината е помогнало да бъда предпазена от евентуално разочарование. Смятал си, че ще те взема за психопат, като видя истинското ти лице. Но откъде да знаеш, че онази 15-годишна Лиса е в клана на върколаците и сигурно бъдещ техен лидер? Нека си обещаем едно – честността да не ни раздели.

- Това значи ли, че ти поставяш началото на връзката ни.
- Напълно съм уверена и се доверявам на сърцето си.
- Не ми ли се сърдиш, че изтрих любовта ти към мен?